

ΕΥΡΩΠΑ

3

ΔΡΑΧΜ.

Απριλ 1938
Ευνοδίου

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΤΟΥΛΙΠΕΣ

ΒΙΒΛ.
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΩΝ
ΑΡΙΘ.

ΕΝΩ ΚΥΛΛΑ Ο ΧΡΟΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Α. Την παρελθούσαν εβδομάδα διήλθεν εξ 'Αθηνών ο υπουργός των 'Εξωτερικών της Τουρκίας κ. Ρουσοβί 'Αράς, γενόμενος εγκαρδιώτατα δεκτός. 'Ομιλών προς δημοσιογράφους είπε: «Τα αισθήματά μου διά την χώραν σας είναι πολύ γνωστά. Είμαι πολύ ευτυχής, διότι, τοξιδεύων εις Αλγυπτίαν, έσκαον την εύκαιριαν να επικοινωνήσω μετά του κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως, ο οποίος — όφειλν να τονίσω — μάς εινε όχι μόνον συμπαθής, αλλά όλων πολύτιμος συνεργάτης. Ούτω το ταξιδίον μου προκαλεί εις έμε διπλήν χαράν».

Α. 'Απεφασίσθη υπό της 'Εταιρείας Φιλοδένδρων ο έορτασμός της ημέρας των 'Ανθών διά το πρώτον δεκαήμερον του μηνός Μαΐου.

Α. Κατά την μεταξύ του υπουργού της Συγκοινωνίας κ. Νικολοπούλου και των αρμοδίων του Ραδιοφωνικού Σταθμού συνεργασίαν απεφασίσθη όπως λιθοφύον τα ενδεικνυόμενα μέτρα, εις τρόπον ώστε ο σταθμός να εινε έντός όλων ημερών καθολικοληρίαν έτοιμος και να καταστή δυνατή ή ραδιοφωνική μετάδοσις των εκκλησιαστικών ακολουθιών της Μεγάλης 'Εβδομάδος.

Α. Οι άγρόται της επαρχίας Θεβάν εισέφεραν το πσόν των 768 λίμ. δραχμών εις πρίπτην δόσιν προς ένίσχυσιν της Βασιλικής 'Αεροπορίας.

Α. Διά δημοσιευθέντος νόμου παρέχεται το δικαίωμα εις την Φιλεκαθιδευτικήν 'Εταιρείαν όπως ίδρύσθι δικτατάζον γυμνάσιον και πλήρες δημοτικόν σχολείον ήθελών εις Θεσσαλονίκην.

Διά του ίδιου νόμου νομιμοποιείται ή λειτουργία των έν ψυχικώ. Κερκρά και Αλφιορ δικτατάζον γυμνάσιον ήθελών μέγα δημοτικόν σχολείων της ίδιας 'Εταιρείας.

Α. Την παρελθούσαν εβδομάδα, έπi παρουσία του κ. Πρωθυπουργού, ετελέσθησαν τα έγκαινία του νέου μεγάρου της 'Εκδοτικής Τραπεζής.

Α. 'Εκ της Διευθύνσεως 'Αρχαιολογίας του υπουργείου της Παιδείας άνεκωνόθη, ότι κατά την διάρκειαν των έσκαφών του έπί των οδών Σοφοκλέους και 'Αριστείδου Οικοπέδου, έπί του οποίου έπρόκειτο να άνεγερθί το νέον Μέγαρον του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων, άπεκαλύφθη τμήμα του κλασικού τείκους του 'Αστεως των άρχαίων 'Αθηνών, μήκους 15 περίπου μέτρων.

Α. Εις την Κοζάνην πολλοί σκύλοι προσεβλήθησαν υπό λύσσης και έδήξαν πολλούς γάτους. 'Η άστυνομία άσכולείται με τόν φόνον σκύλων και γάτων. Τρεις νοσοκόμοι, επικερήσαντες, να θεραπεύσουν ένα σκύλον, έδόχθησαν παρ' αυτού και ήναγκάσθησαν να αναχωρήσουν εις Θεσσαλονίκην διά θεραπείαν.

Α. Παρά το χωρίον Καλλιανού Καρύστου και εις την θείαν 'Αγία Σπήριον ευρέθη φέρον ίκνην σπαραγγισμού το πτώμα της Μαρίας χήρας Κιούση. 'Εκ των άνακρίσεων διεπιστώθη ότι πρόκειται περί έγκλήματος.

Α. Εις το χωρίον Χάλια της Χαλκιδικς έφθασε πρό ήμερών ο Δ. Παπάς, ο όποιος έρρισκε εις την Τουρκίαν αιχμάλωτος από 18ετίας και έθεωρείτο από τους οικείους του νεκρός.

Α. 'Ο ύπνρετών εις Κομνηνήν τώως αποθηκάριος του Τηλεγραφείου Θεσσαλονίκης Ι. Κωνσταντινίδης δι' άναφοράς του προς τόν Εισαγγελέα Πρωτοδικών καταγγέλλει ότι τόν παρελθόντα Δεκέμβριον κατεκράτησε 75.000 δραχμάς, αι όποιαι άνήκουν εις το Δημόσιον. 'Αργότερον παρέδωκεν εις τόν γυναικά-δεφλόν του ίσον πσόν διά να το επιστρέψι προς άποκατάστασιν των πραγμάτων, ο τελευταίος όμως δεν έπράζε τοτό.

Ο Κωνσταντινίδης ζητεί την επέμβασιν του Εισαγγελέως και την σύλληψιν τόσον του ίδιου, όσον και του γυναικαδέλφου του.

Α. 'Υπό του Κακυροποδικείου 'Αθηνών έδικάσθη ο Γ. Σιγουράκος, κατηγορούμενος ότι κατά τόν Αύγουστον του 1937 έφόνευσε διά μαχαίρας εις τόν συννοικισμόν Ν. Φιλαδέλειας τόν ούζυγον του Πίπτιαν, ή όποιον τόν εικνε εγκατελείπει πρό βετίας εξ άφορημής του θείου χαρακτήρος του.

Την ήμεραν του εγκλήματος ο Σιγουράκος μετέβη εις τόν συννοικισμόν Ν. Φιλαδέλειας όπου ειργάζετο ή ούζυγός του, και ήζήσων παρ' αυτής να παραλάβη τά τέκνα των, διότι αύτή έπρόκειτο να έγκλεισθί εις τας φυλάκας. 'Επειδή αύτη ηννήθη, την έφόνευσε. Το δικαστήριον κατέδικασε τόν κατηγορούμενον εις τήν ποινήν των 15 έτών και 6 μηνών πρόσκαιρα δερμά.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΛΛΙΕ

Στό Κρατικό 'Ενεχυροδανειστήριον, πωλούσαν τα άξήματα ένέχυρα. Μεταξύ αυτών ήταν και ένα κολλιέ μεγάλης αξίας. 'Ο ιδιοκτήτης του, άν και τόν είδοποίησαν πολλές φορές, άν και του έδωσαν παρατάσεις, δεν παρουσιάστηκε, να πάρη πίσω το κόσμημά του. Ποιός έξερει πίσω άπ' αυτό το μαργαριταρένιο περιδέραιο, που μπορεί σήμερα ν' άξιζι και διακόσιες και πεντακόσιες χιλιάδες δραχμές και παραπάνω, τί σπαρακτική οικονομειακή τραγωδία κρύβεται; 'Αν εινε λαλιά θα μιλούσε και θα μάς έλεγε την θλιβερή ιστορία του κατόχου του ή μάλλον της κατόχου του, γιατί κολλιέ δεν φοράνε οι άρσενικοί. Μία ηλιόλουστη ανοιξιάτικη ήμέρα, βρισκόταν στο Παρίσι μαζί με τόν άνδρα που άγαπούσε, προχωρούσαν στα μεγάλα boulevard και κύτταζαν τις βιτρίνες. Διεόκισαν το boulevard των 'Ιταλών και έπειτα το boulevard των Καπουκίνων, καθώς έλεγαν τα παλιά μυθιστορήματα, και μπήκαν στην οδόν της Ειρήνης, μ' άλλους λόγους στη 'Ρύ ντε-ά-Παι», όπου βρίσκονταν τα μεγάλα άδμαντοπωλεία. 'Όλα γελούσαν γύρω τους, ή 'Ανοιξίς και οι ευχαριστιμένους φυχές τους. 'Ηταν και οι δύο νέοι, ώραιοι, άγαπώντουσαν και ήσαν και πλούσιοι. Τί άλλο να έπιθυμήσει κανείς; 'Ο κόσμος ήταν δικός τους. Σταμάτησαν σε μία βιτρίνα.

— Τί ώραίο που εινε αυτό το κολλιέ, άγάπη μου;

— Άν ο' άρεσθ, ν μπορούμε μέσα να το πάρουμε.

— Μά θα εινε πολύ ακριβά.

— Τιποτε δεν εινε ακριβότερο από σένα, ψυχή μου! Και μία φορά που το λατάρεις, δεν έννυν να σε δυσαρεστήσω. Κάθε επιθυμία σου εινε για μένα διαταγή.

— Τί καλός που είσαι, χρυσέ μου!

Πήγαν στο ζενοδοχείο και της το φόρεσε μενδοχόσ του στον άσπρο της λαϊμό. 'Όσα μαργα-

ριτάρια είχε το κολλιέ, τόσα φιλά της έδωσε. Μά σφαίρα εινε ο κόσμος και γυρίσει. 'Ηρθαν χρόνια διεχχτα και μέρες δυστυχισμένες. 'Ηρθε έπειτα και ο πόλεμος, νέοι πλούσιοι θύθηκαν από την αθάνατη και οι παλαιοί φτώχυναν. Μία μέρα και αυτός, νικημένος από τα βασάν, τις δυστυχίες και τις στενοχωρίες, πέθανε. 'Η χήρα άρξισε σιγά-σιγά όλα να ζεπουλάει για να ζήση. Κάθε πράγμα που ζέκανε, ήταν και μία παλιά ανάμνησις, ένα κομμάτι της καρδιάς της. Μά τί να κάνει; Πώς άλλωθς να επαρκέσει. Και ήρθε μία μέρα που άναγκάσθηκε να πρή να άκούμπησει το παλιό εκείνο κολλιέ. Το έδωσε προσωρινά ένέχυρο.

Όχι... δεν ήθελε να το ζεκάψει. Πώς μπορούσε να πουλήση την καρδιά του άνδρα που άγαπούσε, εκείνου που δεν ήταν παις; Πώς ήταν δυνατόν να κάνει μία τέτοια ιεροσυλία; Και όμως την είδωποισαν και την εναειδοποίησαν και ή κακοχρήματα όχι μόνο δεν είχε τα χρήματα να το πάρη πίσω, μά ούτε μερικά έκαστοσάρικα για να πληρώσει τόν τόκο και να παρατείνη την ένεχυρίαση. Δεν μπορεί να σώρη αυτό που γι' αυτήν έχει πολύ περισσότερη αξία από τα μαργαριτάρια του και τα μπριλλάντια του, γιατί εινε ένα κομμάτι της ζωής της, της παλιάς ευτυχισμένης ζωής της. 'Η καρδιά του παλιού άγαπημένου της μπαίνει στην δημοπρασία. Αυτή δεν μπορεί να κάνει τίποτε, παρά μόνο να κλάψι. 'Όσα μαργαριτάρια έχει το περιδέραιο, τόσα φιλά της έδωσε εκείνος, πόσα δάκρυα θα χύση αυτή σήμερα, ενώ το κολλιέ, ποιός ξέρει, ποιό λαίμο θα σπάλει. 'Ισως τόν λαίμο κάποιος παραδής. Τα μαργαριτάρια θα έχουν πάντα την αξία τους, μά ποτέ δεν θα έχουν την παλιά άνεκτήμητά αξία σ' ένα λαίμο άμαρτωλό και κηλοφιλήμενο.

Π. ΧΟΡΝ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ Γ. ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Η κριτική επιτροπή του Γ' φιλολογικού μας διαγωνισμού δεν έμεινε πολύ ευχαριστιμένη από τα άποσταλένια έργα. Αυτή τη φορά δεν παρατηρήθη σε κανένα είδος πληθώρα καλών έργων — όπως κα τά τους προηγούμενους διαγωνισμούς — εις τρόπον ώστε να ευρεθί στη δυσκολία της έκλογής του καλλιτέρου. 'Επιλέγει εις τους μελλοντικούς διαγωνισμούς να έχη καλλίτερα έργα διά να κρίνη.

1) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ
'Εστάλησαν, έν συνόλω 57 έργα.

Η επιτροπή δραβεί τα έξι της τρία:

1) 'Ενά δράμα την Πασχαλιά του κ. 'Αγνιάτου Χ. (παρκαλείται ο δραβευτής να μάς άποστείλη το πραγματικό του όνομα, άλλως δεν θα δημοσιευθί).

2) 'Ο Γολγοθάς μιάς άγάπης του κ. Γ. Παοινέλη.

3) Ξάν Πάσχα του κ. Περ. Θ. Σπαθέρα.

2) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ
'Εστάλησαν έν συνόλω 83 ποιήματα.

Η επιτροπή δραβεί τα έξι της τρία:

1) Της Ζωής μου θεατής του κ. Δωρή Παπαχρηστοπούλου.

2) Η άμορφη Βασιλοπούλα της διδος Εύχ. Εύτυχιδου.

3) 'Ας ήτανε να 'ρχόσσουν πάλι, του κ. 'Ιωσήφ Χ. Νικολαΐδη.

3) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΑΤΥΡΙΚΟΥ
'Εστάλησαν μόνον 7 σατυρικά.

Έκ τούτων ή επιτροπή έκρινεν άξιον δραβεύσεως μόνον το του κ. Α. Χ. Ψυχοπαδοπούλου, υπό τόν τίτλον: Στους 'Αθηνάιους γαλατάδες.

Παρακαλούνται οι δραβευτές να μάς άποστείλουν το ποίμ μέχρι της 20ής τρέχ. μηνός τας φυνογραφίας των. 'Η δημοσιεύσις των δραβευθέντων θα άρχισι από το προσεχές φύλλον.

Ο ΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η κατάστασις εις την Γαλλίαν εξέλιχθη εις λίαν κρίσιμον σημείον κατά την παρελθούσαν εβδομάδα. 'Η Κυβέρνησις Μπλουμ καταφύσθη από την Γερουσίαν διά ψηφών 223 κατά 49, παρπητή. Την νέαν Κυβέρνησιν ανέλαβε να σκηματίσθι ο κ. 'Εδ. Μπλαντί, αλλά φαίνεται ότι δεν θα κατορθώσθι να σκηματίσθι και αυτός θιώσιμον ύπουργείον.

Α. Κατά τηλεγράφημα εκ Χόγκ Κόγκ, οι Κινέζοι σκενιζόν την αντίθεσιν των εις τα πρίγνων Λι-τοέγκ-Τάγερ Τσονγκ — Χόνα Χουάνγκ, της γραμμής Τιέν Τσιν — Πουκάο. Μάχαι διεζόνονται δορυείας του Τάγερ Τσονγκ, όπου οι 'Ιάπωνες εγκατέλειψαν τινάς των θέσεών των. Και οι τρεις πόλεις μετεβλήθησαν εις έρείπια.

Α. 'Αγγέλλεται εκ Βρυξελλών, ότι το νεοκατασκευασθέν ειδικόν διά πτήσεις εις την στρατοσφαιραν άεροπλάνον ('Ρενάρ), άδρους 10 περίπου τόννων, με πτέρυγας μήκους 77 ποδών, έκτελούν την πρώτην αυ του πτήσιν κατέπεσε και συνετρίθη. 'Ο άεροπόρος ευρέθη νεκρός έντός του θαλαμικού του άεροπλάνου, όστις είχε κλεισθί έμπροσθεν. Το άεροπλάνον τούτο υπελογίζετο ότι θα ήδύνατο να ανέλθι εις ύψος 6.500 μέτρων με 20 έπιβάτας και με το πλήρωμά του εκ τριών άνδρών.

Α. Κατά τηλεγραφήματα εκ Καλκούτας προς το Πρακτορείον Ρώτης, το έκδοθέν ιατρικόν δελτίον περί της καταστάσεως της υγείας του Γκάντι αναφέρει ότι ή θέσις του εινε κρίσιμη και ότι ο άσθενής διήλθε νύκτα άνιςυχον.

Α. 'Αγγέλλεται εκ Τύνιδος, ότι ή Γκρέτα Γκάρμπο και ο περίφημος διευθυντής όρχηστρας Στοκοβόκι άφικοντο εκει προερχόμενοι εκ Παλέρμου. 'Επί του άποπλοίου παρέμειναν επί τινας ώρας και κατήβησαν όττω κατά την άποβήσιν των να άποσφύγουν τους δημοσιογράφους και τους φωτο-ρεπόρτερ. Άμα τή άποβήσσει των επέβησαν ακοινιγνίτου και κα-πυθύνθησαν εις το πρόστασιον Χαμπί εις την έπαυλιν του 'Αγιου Σεβαστιανού, εις την όποιαν έπρόκειτο να διαμεινι και το δουκικόν ζεύγος του Ουίνδσορ.

Α. 'Αγγέλλεται εκ Σικάγου, ότι ο 'Αμερικανός πυγμάχος Τζος Λουίς ένίκησε τόν Χάρρυ Τόμας με νύκ-άουτ εις τόν 4ον γύρον, διατηρήσας τόν τίτλον του πρωταθλήτου των βαρών βαρών.

Α. Αί προετοιμασίαι διά την έποικήσιν των Βασιλέων της 'Αγγλίας εις Παρίσιον και ειδικώς εις το Καί ντ' 'Ορσαί συνεχίζονται πυρετώδως. 'Επιηπόιοι και λεπτομερώς άσכולούνται να δώσουν όλην την έπί-βλεψιν των λαμπρότητα εις τα διαμερίσματα του βασιλικού έσκαφίου, εις τόν έσκαφίον, εις τήν έσκαφίον του Βασιλέως Γεωργίου της Βασιλίσσης 'Ελισάβετ. 'Η Βασίλισσα θα έχη εις τήν διαβήσιν της τρεις αίθουσας και ο Βασιλέας δύο. Και ή μέν Βασίλισσα θα κατακλιθί επί κλίνης της Μαρίας 'Αντουανέττας, ο δε Βασιλέας επί κλίνης Ναπολέοντος Α'.

Α. 'Αγγέλλεται εκ Μόσχας, ότι ένδεκα γυναίκες, ούζυγο, έξεχούσαν προσωποποιητών τών Σοβιέτ, θα τυφεκισθούν ως κατάπονοι. Μεταξύ τούτων εινε και ή ούζυγος του πρώην στρατηγού Γιεργκόβιτς, ή ούζυγος του πρώην έπιτρόπου της Λαϊκής 'Εκπαιδεύσεως, ή ούζυγος του στρατάρχου Μπριζνέβ, αν ούζυγοι των πρώην επιτρόπων του 'Εξωτερικού 'Εμπορίου Ρόζεγκολας και Βέζιζερ, όστις είχε συλληφθί πρό μηνών, και άλλαι.

Α. Αί λεμβοδρομείαι μεταξύ των ομάδων των Πανεπιστημίων 'Οξφόρδης και Καίμπεργι έτελεσθησαν την παρελθούσαν εβδομάδα. Νικητρια άνδεχθήσθι ή ομάδα της 'Οξφόρδης.

Α. 'Ετελέσθησαν κατ' αυτάς τα έγκαινία 29 νέων αεροδρομίων και πέντε αεροπορικών σχολών εις διαφόρους πόλεις της 'Ιταλίας. Αί τελεταί των εγκαινίων έγινον ταυτοχρόνως εις άπαντα τα αεροδρόμια.

Α. 'Αγγέλλεται εξ 'Αμβέρσας, ότι έξηφανίσθη ο άδμαντοπώλης 'Ιάκωβος Φράνκεν, ο όποιος, χάρις εις τας εκδόσεις του με την Σοβιετικήν Ρωσίαν, είχε διενεργήσει πολλές πωλήσεις άδμαντων, διά λαγυρισμόν της Σοβιετικής Κυβερνήσεως. 'Ο αλύγ άδμαντοπώλης εις διάστημα 10ετίας εικνε άγοράσει και μεταπώλησε άδμαντας αξίας 300 έκαστομυρίων φράγκων. Κληθείς επείγοντως εις Μόσχαν τόν 'Απρίλιον του 1937, μετέβη εις Ρωσίαν, παρ' τας γενομένης εκει συλληψεις. 'Εκτότε δεν υπάσχον ειδήσεις περί αυτού, παρ' τας έρευνάς του προεσθευτο της Πολωνίας, δεδομένου ότι ο Φράνκεν εινε Πολωνός.

Α. 'Αγγέλλεται εκ Βασιγκτάνος, ότι ο άρχηγός του στόλου ναυαρχος Άλφιν συνέστησεν έπιγονώτας εις τήν έπί των Ναυτικών 'Επιτροπήν της Γερουσίας να έγκρίνη την ναυπηγισιν θωρηκτών 45.000 τόννων.

Α. Αί νοσοκόμοι του Λονδίνου ώργάνωσαν χέδς διαδύλων, ή όποια, άφού διήλθε τας κυριώτερας όδους της πόλεως, διεάθη υπό της άστυνομίας. Πρό της διαδύλωνς αι νοσοκόμοι έδέχθησαν ψήφισμα, ζητούσαι αύξησιν μισθών. Καθ την παρέλασιν έφερον προσωπίδας διά να μη άναγνωρισθούν από τους έργοδότας και άπολυθούν.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

Η Αληθείσα υπό του κ. 'Υ. Φουπουργού της Συγκοινωνίας ά-πόφασις όπως γίνη ραδιοφωνική μετάδοσις των εκκλησιαστικών ακολουθιών της Μεγάλης 'Εβδομάδος, εινε ένα μέτρον, το ό-ποιον ασφαλώς θα έχη θαθειαν άπήκισιν εις το φιλόθρησκον αίσθημα του λαού.

Πόσοι παραδερόμενοι εις την κλίνην της άγνίας εις τα σπία των ή εις τα νοσοκομεία και ως εκ τούτου μη δυνάμενοι παρακαλουθήσων τας ακολουθίας της Μ. 'Εβδομάδος εις τας εκκλησίας, δεν θα αισθανθούν κάποιαν άνακούφισιν, ά-κροάμενοι έστω και διά του ραδιοφώνου τα 'Αγία Ευαγγέλια ή τους κατασκευασμένους ύμνους του θείου Πάθους; 'Η εύγνημον σώνη των θα εινε τόσον μεγάλη όση και ή άνακούφισις την όποιαν θαρσάλως θα λάδουν εκ της ραδιοφωνικής άκροάσεως των εκκλησιαστικών ακολουθιών.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Με πραγματική άνακούφισιν και θαθειαν εύγνημόσυνν ή έλληνικής λαός εις στεφόμενιν υπό έπιτυχίας την προσπάθειαν της Κυβερνήσεως προς περιστολήν της άκρίβειας του θίου, θα εινε δε έτι μεγαλύτερα ή εύγνημόσυνν των λαϊκών τάδεων, άν καταστή δυνατόν, όπως, έκτός της επαρκείας των Πασχαλινών ειδών — διά την όποιαν ούδεμία χωρεί άμφιβολία — έπιτευχθί και σημαντική ύποτίμησις τούτων, διά να δυνηθούν να έχουν τη λαμπρο-κουλούρα, τά κόκκινα αυγά των και τόν άμύνον, άλλαι αι έλληνικοί οικογένεια.

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΠΙΕΓΟΝ

Ένα ακόμη ζήτημα, το ό-ποιον εμεθα θέδομαι, ότι δεν θα διαφώνη τις αντιλήψεως και της έμνημης της 'Εθνικής μας Κυβερνήσεως, εινε και το της ένοχώσεως των τυχόν γλιόκων άμειβομένων έργων, και ή παλλήλων κατά της ήμερας του Πάσχα. 'Η *Μην Ιστορία* μας θα έπρεπεν, υποθέτομεν, να διατάξη τας διοικήσεις των διαφόρων επαγγελματικών Σωματείων να διαθεθούν μέρος ή όλον το χρηματικόν πσόν που ά-πωσθήσιν διαθετούν, προς ά-νακούφισιν των τυχόν άνεργων, άσθενών και με μισθόν ά-χι άνώτερον των 1500 δραχμών κατά μήνα άμειβομένων μελών των, που έχουν να διαβρέθουν οικογένειαν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ

Θα εφωτάσμεν λοιπόν, τας πρώτας ήμέρας του έρχόμενου μηνός, την ήμεραν των 'Ανθών.

Η 'Εταιρεία Φιλοδένδρων με τας πολυχρόμους άφρις που ε-τοικοκόλλησεν εις τας όδους της Πρωτεύσεως καλεί από τώρα τόν λαόν των 'Αθηνών να έ-τοισμαθί.

Και όμως ενώ προσεγγίζει ή ήμερα της εορτής, οι κήποι των γύρω προαστείων δεν φαίνονται να εινε διατεθειμένοι να συμ-βάλλουν εις τήν ώραιαν εορτήν.

Η καιρική άκαταστασία των τελευταίων ιδίως ήμερών τους κρατεί ακόμα εις τήν χειμερινήν των νάρκην. Και εάν ποδ και ποδ τομήσθι να άνθισι κανένα «άπριλιάτικο» δεν προφαίνεται να ζήση ούτε όσον θα έ-ζη σ' άνοιγνύται.

Το πρώινθ ζεροθόρι του και-τοι τα φύλλα και ύστερα το εξα-νεμίζει έδω κι' εκεί.

Πόσον άλήθεια αυτά τ' «άπριλιάτικα» της εποχής μας μοιάζουν με μερικά κορτοπούλα που διαζόνται να θγούνε σπ ζωή!

.....

ΕΝΑΡΤΗ		
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ		
Ίδρυτής: Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ	Διευθυντής: Ν. ΚΑΡΕΛΛΑΣ	Άρχιυντάκτης: Μ. ΚΕΛΛΑΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΚΡΑΤΟΥΣ 43 (Άριθ. τηλεφ. 52 - 400)	ΑΘΗΝΑΙ, 14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1938	ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑ. ΨΥΓ. (Άριθ. τηλεφ. 28 - 622)

ΕΝΑΣ ΕΠΙΦΑΝΗΣ ΞΕΝΟΣ ΜΑΣ

Ο ΖΥΛ ΡΟΜΑΙΝ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΜΙΑ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ ΜΑΖΙ ΤΟΥ

Η 'Εταιρεία των θεατρικών Συγγραφέων εινε την πρόνοιαν να γνωρίσθι με ιδιαίτερο έ-γγραφο στα μέλη της την προσεχή άφρις του προέδρου της Διευθύνσεως 'Εταιρείας του θεά-τρου κ. Ζύλ Ρομαίν. Άπ' τη στιγμήν αυτήν βλος ο κόσμος που κινεί το έλληνικό θέατρο βρέθηκε κάτω ά-πό μιάν δικαιολογημένη συγκίνηση.

Θεατρικοί συγγραφείς και ήθο-ποιοι θα έδλεπαν με τα μάτια των τόν άνδρωπο του συναφίου των που κατέχει μία ξεχωριστή θέση τό-σο στο θέατρο της πατρίδος του, όσο και στο διε-θνές τοιούτο.

Όταν δε έγγνθσθι από τις έφημερίδες ή ήμέρα της άφριεώς του, πολλές δεκάδες ανθρώπων τ' ω ν γραμμάτων έπρε-ξαν να τόν υποδεχθούν, συνο-δεύοντες την έ-πίσημη γιά την ύποδοχή του άν-τιπροσωπεία.

Ο Ζύλ Ρομαίν άμέσως κατέκτι-σε με την εύτρο σπνορία του ό-λους όσους έ-σπευσαν να του σφύζον το χέρι. Και αυτό ήταν μιά ένθαρρυνσι γιά τόν υποφαι-νόμενο να ζή-τσω να τόν ιδώ ύστερα από δύο ήμέρας και να τόν παρα-καλώ να ήρ διω λόγια για τους άναγνώστες της 'Ευρώ-πης».

Στό χώλ του «Κίγκ Ζιόρζ». 'Ο έπιφανής ξένος μας όρρισκεται περιστοιχιόμενος από τους ξε-ναγούς του της «'Εταιρείας των 'Ελλήνων θεατρικών Συγγραφέων» και από δύο κυρίες της άσποκρατίας μας. Τόν πλησιάζουμε με κάποια δελία που όλως άσυνάφιστα μας γεννά ή άσπότης του άνδματός του και το συνιστώμεθα.

Χαίρω πολύ.

Τα γαλανά του άεικίνατά μά-τια παίρνουν ένα φως εύτρο σπνορίας στο άκουσμα του επαγγέλματός μας.

Η 'Ευρώπη», κύριε Ρο-μαίν, που εινε το κατ' έξοκην περιόδικον των νέων λογοτε-χνών, θα ήθελε...

Καταλαβαίνω, καταλαβαί-νω, μάς διεκνή. Στους νέους σας δεν έχω παρά μία συμ-βουλή να δώσω: Να μη δια-ζωνται να δημοσιεύσουν αυτά που γράφουν. 'Ας διαδάζουν πολλές φορές το κάθε έρ-

γάκι των, άς το διαδάζουν και σε άλλους κόκμ κι' όταν θα-δαιθώσιν πώς κάτι άξίζει, τό-τε να σπεύδουν να το δημοσι-εύουν.

— Βρίσκετε, κ. Ρομαίν, ότι οι νέοι της διεθνούς φιλολογίας έχουν τις τάσεις εκείνες που μιά μέρα θα τους έπτερέψουν

τίποτα άλλο παρά να πληγώ-νουν την άληθινή τέχνη.

— Και κάτι γιά το έργο σας, κ. Ρομαίν.

— Σας είπα προηγουμένως, ότι από καιρό άπασχολούμαι με τους 'Ανδρώπους καλής θελήσεως. Είνε ένα έργο που γνώρισμά τ'ου έχει την προσω-πικότητα της τεχνικής του. Πολυ-σύνθετο, όπως ή εποχή μας, γι' αυτό και ταξιδεύω πολύ γιά να έλθω σ' έπαση με όλους τους τύπους των συγ-γραφέων άνθρώ-πων.

— Και μιά ακό-μα έρώτησι, κ. Ρομαίν. Το μυθι-στόρημα που μου άνεφέρατε εινε ο λόγος που τόσο καιρό έχει να ι-δθί ή σκηνή θεα-τρικό έργο σας ή...

— Σας έπανα-λαβάνω, μόνον ή άπασχόλησι του έργου μου.

— Έχετε γρά-ψει, άν δεν απα-τήσω, και γιά τόν κιν ηματογράφου. Βρίσκετε ότι ο κι-σος της έξολοθρεύσεως των προμνησθέντων έννοχλικών έν-τόμων, ή άνοιξίς δεν εινε και πολύ έπιθυμητή, έκτός αν ή-πληγνόντ σπ χορεία τών... ά-στέγων. 'Ιδού όμως ότι από φέ-τος, ο φόρος προς τα προμνη-σθέντα έντομα, δεν πρέπει να μάς άπασχολή. Το ύπουργείον 'Υγεινής κατήσκειν από τινος προαυληθι συνέργεια έντομο-πολίου, το όποιο υπό την έπα-νταιαν ειδικών ήρξισαν έξον-τατικόν άγώνα κατά παντός έν-νοχλικού της ύπνικής μας γαλήνης και άπειλικού κατά της υγείας μας ζωοφύου. Το έ-πιστοποίησμεν αυτό όχι μόνον έκ της θέας έρσωντων ριπών των πετρελαίων επί ακαθάτων ύδάτων διά την ένδυντασιν των κανιώνων. Άλλά και από τόν δι-άλογον παλαιών άντάμνων, συναντηθέντων μετά μακρόν χωρισμόν:

— Γεία σου, Σταυρή, τί καμ-ποσ, πώς πάν' οι καρδες; ρώ-τησε ο ένας τόν άλλον που φαί-νεται ήταν παλαιός ταμπής.

— Ποιό καρδες... Τώρα είν' είμαι... κανονικόσόν του 'Υ-πουργείου με δωρε δουλειά και 2000 σπαθό το μήνα... άπώνη-σε ο άλλος κορδακίζόμενος...

Και είχε δίκην να κορδακί-ζεται. Είχε όμως την ύγεια του από τί φωτιά που έρεθε και σάει και την ύγεια του κοι-νού καταδιώκοντας τους άνω-φελες και τί στεγόνιμια...

Τεχνικούς. Άργά ή γρήγορα το θέατρο θα άνανεωθί και εινε το μόνο πράγμα που θα το κάνει να επαναφέρθησθι θεατής εις την πλατεϊαν του. 'Όπως ο σπμερινός θεατής του θεάτρου άπαιτεί ακνικά διά να κατανοήσθι το έργο, έν άν-τιθέσει με τόν πρό οσο αϊώνων θεατή, που ήρκεϊτο στην έπι-γραφή 'Εδώ δόσος, εκει κα-λύδθι, έτσι και ο μελλοντικός θεατής θα άπαιτήσθι κάποια έ-ξωτερικά» που θα τόν φέρνουν περισσότερο προς την αυτοπά-την της πραγματικότητας.

— Που το βασίζετε αυτό;

— Στην όλον εν σημειούμε-νην προσεγγισί προς την πρ-αγματικότητα. Οι νέοι της πρώ-της μεταπολεμικής εποχής έ-χάνονταν σ' άναθάνα νερά. 'Όλοι των ζήτουσαν να καινο-τομήσουν και δεν κατάρωσαν

— Δυστυχώς, δεν είχα ποτέ την εύκαιρία ούτε να ιδώ, ούτε να διαβάσω έλληνικό έργο και συνεπώς δεν μπορώ να έκορά-σω καμμία γνώμη. Πάντως ή έπιμή το φέρε ότι έχει παρού-σισαι αρκετά δυνατά έργα. Στο σημείο αυτό άφηνουμε τόν έυγενικό μας ξένο με την έλ-πίδα να τόν άκούσουμε στις πρόσσεεις του διαλέξεις.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

'Οργασμός άσυνήθης στις λαϊκές συνουκίες, με την προ-σέγγισι του Πάσχα. Άνακου-μπόμενες άναμπαλλισμένες και ζυπόλητες οι γυναικούλες και οι κοπέλλες του λαού με το θαυθ θρησκευτικόν αίσθημα και την άκλόνηπτη προσήλωση σπ ή-θη και έθιμα των προγόνων, ζεσκονίζουν, σφουγγαρίζουν, άσπρίζουν και καθαρίζουν τα σπία και τις αύλεις των, γιά να πανηγυρίσουν με την έμ-πρέπουσα λαμπρότητα το έυ-φρόσυνον γεγονός της 'Ανα-στάσεως. Και καθαρίζοντας τρα-γουδών και χορεύουσιν τα πλουσιοπάροχον των Πασχαλι-νών πανθήσια. Άδίσφορον άν οι δουλείες του σφύζου δεν πάνε καλά, άν δεν ύπαρξη κομποδέμα. 'Η έλπίθα τους ότι ο θεός της 'Αγάπης και της 'Α-δελφώσεως δεν θα τις άφήσθι έτσι εινε μεγάλη. Το άκούει κανείς στους διαλόγους τους:

— Άσπρίζεις, βλέπω, κυρά Γιώργιαν...

— 'Ε

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΚΙΘΑΡΑ

Σαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι του ο Λίνος, με τα πόδια κρεμασμένα έξω, εκάπνιζε νευρικά, μιά ώρα τώρα τόνα τοιγάρο πάνω κι' άλλο. Είχε πέσει ντυμένος, τοακισμένος από την κούραση και τον πόνο, χωρίς καθόλου κέφι να κοιμηθεί. Ένιωθε μέσα του όλες τις όρμητικές εκείνες δυνάμεις της γερής του κράσης και τάν εικόνα σπέντε, του χρόνου — έγγυες, ασπασμένες, σαν τα κλαδιά ενός έλατου που έβρισε το δασος πελέκι.

Τι είχε; Ούτε ήξερε καλά-καλά. Μία απλή ύπνωση τον εδασώνιζε, τον εσπάρζε έτσι. Είχε παρακαλέσει τη Νίνα, την ανάπη του, να ιδωθούνε αυτό το θρόνο και τούκε άρνυθεί. Θα πήγαινε στον αδερφό της, τούκε πεί, για να θυύνε μετά το φαί μαζί με τη νύφη της.

— Πού θα πάτε; είχε ρωτήσει διώνοντας να την ιδεί και πά-λι, έστω κι' από μακριά.

— Μα, στο θέατρο. Έτσι στην Άλκιπ.

Ψέμματα. Τούκε πεί ψέμματα. Όχι μόνο δεν έπιναν στην Άλκιπ, όχι μόνο δεν είχαν πάει ος κανένα θέατρο — έγγυες, από μία τριβελιστική έρωτική μανία όλα τα θέατρα μ' ένα τοί, τα έρευνίσε με προσοχή, έθαζε στα καφεενάκια τους, στο θεωρείο, παντού — αλλά, το φερότερο, είδε τον αδερφό της στο Ζαχαράτου! Ναι, τον είδε με τα μάτια του, τον εκάλυπτε-ρισε μάλιστα επιτόπως επιδεικτι-κά, για να μπορεί πίν άλλο μέ-ρα να της το πεί, να μην τού ξεφυγί με κείνο, το έδαίο, οσαντικό της χαμόγελο, λέ-γοντας:

— Μα, όχι παιδί μου, έκανες λάθος. Είμαστε μαζί.

Όποτε δεν είχε πάει στού ά-δερφό της: Όχι θεάσια, αφού αυτός ήταν έδω. Αν όμως είχε πάει και κείνος είχε δουλειά και θνήκε; Άλλα δεν είχε πεί πως θα ήσανε στο θέατρο; Ναι, μία κάποιο άπρόοπτο ίως να τον έμποδισε και να τον έωρε στού Ζαχαράτου. — Όμως όχι, αν είχε δουλειά θάδανανε

του φόρο ένιωθε τόσο άσχημα τον εαυτό του. Για να ήσυχάσε λίγο θάδηκε να θυμηθεί τις ευχάριστες στιγμές της αγάπης του, άγωνώντας τους περιήμους στίχους τού Ντάντε:

«Δεν υπάρχει μικρότερος πό-νος από το να θυμάσαι περσώ-μένες ευτυχίες ο' ώρες συμφο-ρας».

♦♦♦

Πάνε δυο χρόνια από τη στιγμή που την πρωτογνώρισε. Λί-γες μέρες μετά την εγκατάστα-σή τους στο σπίτι αυτό την είδε να θναίνει από το σπύ της που ήταν πλάι και να τραβεί προς το τραύ. Τού άρεσε η άρχοντι-κιά της περπατιά, το ώριο στή-θος, τα φεγγόβολα μάτια της. Την άλλη μέρα ξανασυνα-ντήθηκαν στο τραύ και της έ-δωσε τη θέση του. Αυτή τον ευ-χαρίστησε κυτώντας τον κατά-ματα μ' ένα δροσερό γλυκό χα-μόγελο. Ύστερα από κανα δυο συναντήσεις, ακόμα μέσα στο τραύ, που τον είχαν ξετρελά-νει, έπηρε θεάρος, το θάρος της νύχτας, της έλεγε κάτι άλλο, συνειδημένο:

— Πώς περνάτε στη γειτονιά μας;

Κ' έπειδή εκείνη τ' άποκρίθη-κε πρόθυμα της συστήθηκε τρέ-μοντας κ' έδασισε μαζί ως το σπίτι. Άποκαρτητόταν θερ-μά:

«Η ομορφιά της τόν έμεθεύσε, ή φωνή της τόν έγονέυσε, ή ά-φελεία της τόν έκανε τολμύρο. Σε λίγες μέρες έκαναν ένα γύ-ρο στην Άκρόπολη με σφιγμέ-να τα χέρια, με φλογισμένα τα χείλη, με τα μάτια ύγρτα. Άργώ-

για λίγο και θα ξαναγύριζε ση-πύ του. Αυτός είχε ξαπλώσει ά-πο-ρσία εκεί μέσα ος τρεις καρέ-κλες και σκύπτους με τους άλλους, όλους δασκάλους, σφ-ναδέλους του, τού καλού και-ρού. Ποιος ξέρει τι νέα μέτρα έτοιμάζονταν να προτείνουν «πρός προστασία της γλώσ-σης, ή του ιερού τούτου προφυ-γίου τού γένους». Όποτε είχε πάει άλλο. Άλλα που όμως, που; Τα μηνύγρια του πήγαι-ναν να σπασούν. Είχε μία γευ-ρική διέγερση τρομερή. Πρώτη

τέρα, ύστερα από άγνωσης ήμε-ρών, από τόσον έπιμονή, από συναντήσεις κρυφές και φανε-ρές, την έκανε δική του. Η ευ-τυχία του ήταν άνεπιμη. Της ά-φοσίωθηκε έντελώς. Έγινε ένα παιγνίδι της. Αυτή τόν άγαπού-σε; Δε μπορούσε να το θεσπι-ώσει. Ποτέ δεν τούκε πεί τέτοιο πράγμα κι' όμα την προκαλού-σε τούλεγε γελώντας.

— Γλυκό μου άγόρι: τι τη θέ-λεις την άγάπη; Είμαι δική σου, δε ος φτάνει!

Στο θάος εκείνος έπίστευε

ναρκη ύστερα άπ' αυτό, όταν ά-κουσε τού ρωλού τού τοίχου να κτυπάει δυο. Τινάχτηκε άπάνου κι' άναψε τού φός. Η ματιά του έπεσε άμέσως στην κιθάρα που κρεμότανε άντίκρου. Ήταν ένα παλιό ιονανίολικο όργανο που μ' αυτό οτά χέρια ξεψύχισε ο παππούς του παίζοντας μία πα-θητική ορενάτα.

Σά να όρκει τού φάρμακο τού πόνου του, άρπαξε την κιθάρα και θνήκε στην τάρτασα κλει-ώνοντας έλαφρά την πόρτα για να μην ξυπνήση ο μικρότερος

τέ. Έπληξε, μ' όλο που τού τώ-χε άπαγορευμένο, μη τόν ιδεί κανένα μάτι.

Τόν ύποδότηκε ξαφνιασμέ-νη, θορούσε μία ροζ, τυτζίμα με μούρες πλατείες όγες και με ύφια ύφια όσο ποτέ μέσα σ' αυτή, με τού μεγάλο ντεκατέ της με τού λιτό, πρόχειρό της χτένισμα. Άντι να της μιλήσει όκληρά, καθώς είχε άποφασίσει της έρριξε μία πονεμένη ματιά κι' έμεινε άμυλητος. Ήταν όλι-θερό να έλπει κανείς αυτό το δυνατόπαλινάρι. Έτοι συντριμ-μένο. Αυτή οά να έχασε κάτι ά-πό την έκτίμηση που τούκε τόν έκτύπε για μία στιγμή με οί-κτο, άμέσως όμως μία συμπίνα την έπλημμύρισε, της έδωσε μία σπάνια τρυφερότητα.

—Τι έχεις, άγόρι μου, τούπε' τι σου συμβαίνει; Και παίρνου-τας τά χέρια του τόν εκάθισε δίπλα της στο νηθάνι.

Της τάπε όλα. Της έζήτησε να τού πεί την άλήθεια. Έκει-νη έθανε τά γέλια: Ύποπτε-τηκε τόν αδελφό της: Ήταν αυτός και στο σκούδο φυσικά, δε μπόρεσε να τόν γνωρίσει. Είχε μαλώσει με τη γυναίκα του και γι' αυτό δεν έπληξε να φάη στο σπύ. Αυτή έμεινε να της κάνει συντροφιά και να τη γαλινέψη, κι' όταν ο καθήν-της έπληξε τόν πήρε μαζί της στην τάρτασα κι' εκάθισαν κου-θενιάζοντας ώρες, ώπου πε-τάχτηκαν ξαφνιασμένοι από τού τραγούδι του. Ήταν κι' άργα κι' έπρεπε να πηγαίνι ο άδελ-φός της. Τι κουτό παιδί που ή-ταν να δάξη τέτοια πράγματα τού νού του και να μαραινεται άδκα.

— Ένα σφικτό άγκάλισμα τού-γιανε έπτελώς την πληγή της άμυβόλας, τού ξαναγίγνε τόν παράδεισο.

Όλα πέρασαν καλά, όλα ξε-χάστηκαν. Και μόνον ή παλιά κιθάρα τού παππού άπόμεινε ραγισμένη για να θυμίζει παντο-τείνά τόν άδικο σπαράγμό του —άδικο ή δικαιο: — πώς ξέ-ρει — έκείνης της θρασύς.

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

— Ένδεθηκε τη στριφτή σιδερέ-νια σκάλα και πήγε στην άπό-νου τάρτασα. Ήθελε να ξεσπά-ση στο τραγούδι, να χυθεί τόν καυμό του μαζί με τούς ήχους της κιθάρας στον αέρα και τού τραγούδι του να φτάσει ως το διπλανό σπύ, όπου εκείνη κοι-μώταν άμέριμη, ν' άπλωθεί στην κάμαρά της σαν παρπό-νο και σαν τιμωρία. Άπέναντι άκρίως ήταν ή τάρτασα της Νί-νας, με τού πεζούλι της γεμάτο γλάστρες άνθισμένες.

Έρριξε μία μελαγχολική μα-τιά προς τα εκεί, άθισε ένα στε-ναγμό κι' άρχισε τού τραγούδι σιγαλό, θλιβερό, λυγμικό:

ΣΤΙΧΜΕΣ ΣΤΙΧΜΕΣ

Είνε στιγμές πολλές στιγμές μες τίν... αλωνίσματα
Στιγμές που την πεζή ζωή με κέφι τη ρυθμίζουν
Κι' είνε στιγμές τόσες πολλές ος είδος και ποιότητα
που έρχονται πολλές στιγμές για να μάς... στιγμή-μα-τί-ζου-ν!

Είνε στιγμές πολύ γλυκές με θέλητρα άφανέρωτα,
στιγμές που σου θυμίζουνε τού Παραδείσου μέρη,
στιγμές που είνε τόν «παντάν» κάποιου κρυφού μας Έρωτα!
Είνε στιγμές που ή δουλειές γίνονται... χέρι-χέρι!

Είνε στιγμές άέρινες μά και νοσταλγικές,
άναπολεις κάποιες στιγμές ώρες... ίδιότητες.
—Χειλάκια λάγνα κόκκινα και δυο μάτια γλυκά—
και για όνειροπόλμα παγαίνεις... κατά μέρος!...

Είνε στιγμές περιήμης ντεκαρασών εύχάριστες,
που λές πως είσαι πλούσιος, καλός και... καρδιοκάφτης.
Και ξάφνου σούρχεται... ντραμπλές κάποιες στιγμές... ά-
...σάν φέρνει τού λογαριασμό ος μία στιγμή ό... ρά-
...φτης!

Είνε στιγμές έρωτικές, ήδονικές, γλυκές,
είνε στιγμές π' ολόκληρη ζωή αυτές αξίζουν.
Είν' οι στιγμές που ο Ζωζώ, ο Σόνιες κι' ο Κικέο
τού πώτο τους γλυκό φίλι, δειλά-δειλά χαρίζουν!

Είνε στιγμές πάλι φριχτές, στιγμές ανεπιθυμη-
στιγμές που φαλκίζουνε για μία στιγμή πολλούς
Είν' οι στιγμές που ο σύζυγο πληρώνουν... άδιατίμητες
τις άδωσεις παπουτσι, ράβτρας και καπελλού!

Είνε στιγμές περιήμης, εξαίσιας κι' εξαίρετες,
στιγμές της πρώτης τού μινός που παίρνεις τού μινός σου.
Είνε στιγμές πουν' άσχημες, πολύ φριχτές και ξέρε πως
σάν τίκνη να παντρεύσαι και παίρνεις θοπή σου!

Είνε στιγμές που δάζομε και σίς στιγμές διατίμη-
στιγμές που διαρκούν... λ.ε.π.τ.α. κι' άλλες στιγμές αιώνας
σάν περιμένεις στη γωνιά τού... έτερό σου ήμιου,
στιγμές που χάρις τού κρασι μιλας με τίς... κολώνες!

Είνε στιγμές που συγκινούν, στιγμές που συναρπάζοσαι
στιγμές που σε... παράξουνε δυο άλλα χείλακια,
στιγμές που πών... περίπασα, μικρούλες σάν άσπάζεσαι.
Είνε στιγμές οι πιο στερνές, που πήλ για τ... πευκάκια!

Είνε, λοιπόν, πολλές στιγμές, ο' όλη την ανθρωπότητα
στιγμές που κάθε πράξι μας για μία... στιγμή ρυθμίζουν
Κι' είνε στιγμές τόσο πολλές ος είδος και ποιότητα
πρώ... στή στιγμή, χωρίς ντροπή, πάντα μάς... στιγμήζουσιν!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΡΙΑΣΟΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΣΟΦΕΣ ΓΝΩΜΕΣ

—Δυο πράγματα οι γυναίκες
δεν συγκυρούν ποτέ: τ' ό να
ος πίσση νύστα όταν έλκοσσαι
μαζί τους, ή τ' ό να φύγης από
κοντά τους έπειδή «έχεις δου-
λειά».

Ντεαύ
—Οι γυναίκες βλέπουν χωρίς
να κινάδουν, ενώ άπεναντίς
οι άντρες τους... κινάδουν χω-
ρίς να βλέπουν.

Σταντάλ
—Έάν δεν ύπάρχον γυναίκες
στη γή, όλοι οι άνδρες θα ήσαν
άγριοι, αλλά... πόσο θα έπλητ-
ταν, θεέ μου...

Ντεκομπρά
—Ο έρως γεννιέται από την
σύγκρουση ενός πόθου μ' ένα
έμπόδιο. Άν ο Καπουλέτι και
οι Μοντεγκκιό ήσαν έξιστοι
γείτονες, ο έρωσμός θαδίστακε
την Ιουλιέττα ένα κορίτσι πλι-
κτικό και άσηματό.

Πωλ Μπουρέ
—Όταν προσπαθείς να πείσε-
τε τον εαυτόν σας πως δεν ά-
γαπάτε, τότε να είσθε, θεάσιος
πως είσθε πράγματι έρωτευμέ-
νος.

Μτέ Ζιραντέν
—Η γυναίκα έχει ένα χαμό-
γελο για όλες τις λύπες, μία
δακρύ για όλες τις λύπες, μία
συννύμη για όλα τα σφάλματα
μία έγκρατέργια για όλες τις
ετυχίες, μία καρδιά για όλους
τους άνδρες.

Σίλλερ
—Για τη γυναίκα, καλό είνε
ό,τι την ευχαρίστησε και κακό
ό,τι δεν την κολεκεύει.

Χάινε
—Ο ληστής ος δολοφονεί με τού
μαχαίρι ο σκυφοάντης με τού
γλώσσα. Ποιά διαφορά ύπάρχει
μεταξύ τών δυο αυτών; Μία
και μόνη: Ο ληστής χρειάζεται
άνδρεία, ενώ ο σκυφοάντης είνε
ανάνδρος!

Βίκτωρ Ουγκώ
— Άπό ώριμώμενον χρόνον, ή
ήλικία των γυναικών γίνεται...
άόριστος.

Σταντάλ
Οι ευγύνωμενος άνθρωποι είνε
σαν τους ευφύρους άγρούς: ά-
ποδίδουν περισσότερα από όσα
παίρνουν.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ XIV ΚΑΙ ΝΤΕ ΛΑ ΒΑΛΛΙΕΡ

Στά δεκαέξη του χρόνια ο περιφημός βασιλιάς "Λουίς Ερμενέυμης για πρώτη φορά την ώρασιόταν ντε Σαντιόν, γονιευμένη απ' τη χάρη της και τα ωραιότερα μάτια της. Ο έρωτας όμως αυτός κοίταζε πολύ λίγο. Έπιπόλαιος, όπως είχε και όλοι οι νέοι άλλως τε, στα πρώτα τους νεύματα, ο Λουδοβίκος XIV άφησε την ντε Σαντιόν και τα έρωτα με την Όλμπια Μαντόκι και ύστερα με την αδελφή της τη Μαρία, άνεργη και τις δύο του Μαδρινού. Ο μεγάλος καρδινάλιος όμως έδωσε με την διαγωγήν αυτήν του βασιλέως και έστειλε στην Ίταλία τις δύο ανήλικες του, θέσας έτσι τέρμα σ' αυτές τις περιπέτειες.

Ο Λουδοβίκος, ο οποίος σπεύδων την εικόνα αγάπης στα σοβάρη την Μαρία Μαντόκι, κόντευε να τραληθεί από τον πόνο του. Και γιά να ξεχάσει ρίχτηκε σε κάθε λογής περιπέτειες με όλες τις δεσποινίδες της Αυλής. Ούτε και έτσι όμως ικανοποιείτο. Γιατί έξι ιδιοσυγκρασίας ο Λουδοβίκος ΧΙΥ επέδωκε τας ένδοξες διαρκείας και δεν ένωνε χαίμα ευχαρίστησι από τα ζή περιπέτειες άλλων. Ήμερών μάλιστα Γ. αυτό και άρχισε να κούττει γύρω του. Ήταν τότε να δει την κοπέλα που θα μπορούσε να του δώσει εκείνο που του έλειπε.

Και η ευκαιρία δεν άργησε να του δοθεί. Μία μέρα, περπατώντας για ενδοπύργους στους κήπους του Φοντενέ-βλά, είδε κάτω από ένα άγαλμα της Αρτέμιδος να συζητούν ζυγυρά και ζωντανά τρία ωραία κορίτσια. Ο βασιλέως-φιλικός εστάθηκε γιά μία στιγμή, τά καμάρωσε από μακριά και ύστερα πλησώς σιγά-σιγά, περιέργως να άκουση τί έλεγαν. Τα κορίτσια συζητούσαν (γιά τί άλλο;) γιά τον έρωτα και έλεγαν η κάθε μία με τη σειρά της πόος αλλικός τους άρεσε καλύτερα. Σε μία στιγμή η μία απ' αυτές, η δεσποινίς ντε λα Βαλλιέρ, είπεν:

— Έγώ από όλους τους άνδρας προτιμώ τον βασιλέα. Είνε ο μόνος που με συγκινεί και με τον όποιον θα δεχόμουν να συνδεθώ, αν τό ήθελε.

— Άλήθεια, έκομε η άλλη ειρωνικά. Δεν είσαι ελκρινής. Ο βασιλέως σου άρεσε μόνο και μόνο επειδή φοράει κορώνα.

— Όχι, διαμαρτυρήθηκε η ντε λα Βαλλιέρ. "Ισα-ίσα μάλιστα, την μισώ την κορώνα του, γιάτί με έμποδίζει από τό να τον αγαπάω!

Ο βασιλέως έμεινε κατάπληκτος. Περιέργως να δει ποιά ήταν τό κορίτσι που είχε μιλήσει έτσι, έτοιμάστηκε να την πλησιάσει, αλλά έκείνη την ώρα οι τρεις νέες έξέκριναν και χάθηκαν μες στό δέντρο. Τό ίδιο άρδω είδε στό διαμερίσματα της συζύγου του έ-

να ώραίωτο κορίτσι και τό άνεγγύρσε άμέσως απ' τη φωλή του. "Ήταν η νέα που είχε μιλήσει τόσο κολακευτικά γιάυτόν τό πρωί στό πάρκο. "Ένα μίνα όλόκληρο ο Λουδοβίκος έδωσε την νέα που τον αγαπούσε και ποτέ δεν έτόλμισε να μιλήσει στην Λα Βαλλιέρ, παρ' όλο που τό άπασχόλυσε τό νού και του είχε κυριεύσει την καρδιά.

Και επί τέλους, ήλθε η μέρα που τόλμισε. Και από τότε η άσημη ως χθές ντε Λα Βαλλιέρ έχρίσθη επίσημος πιά η εύνοουμένη του "Λιού.

Ο βασιλέως δεν ζή παρά γιά την έρωμένη του πιά. Μά αυτή δεν είχε εύτυχες. Έρωτευμένη τραλά, καθώς έννε, τρεμει μίλητες, χάση μία μέρα τον καλό της και περνάει στιγμές και νύκτες γεμάτες άγωνα, να τό φάσμα του μελάνοντος μεροστά της. Μία μέρα, ύστερα από κάποια λογομαχία που είχε με τον βασιλέα, νομίζοντας ότι τό τραγικό τέλος, που τόσο τό φοβάταν, έφτασε, φεύγει, χωρίς να ήλ'έξ, απ' την Αύλη και πηγαίνει και κλείνεται στο μοναστήρι του "Αγίου Κλαυδίου με σκοπό να γίνει καλόγρια.

Ο Λουδοβίκος ΧΙΥ όμως δεν μπορεί να ζήσει ούτε στιγμή χωρίς την γλυκειά ντε Λα Βαλλιέρ πλάι του.

Έκαλώς σελάωνος ένα άλογο και μόνος, μέσ στη νύχτα τρέχει, την παίρνει απ' τό μοναστήρι και την ζανωφάνει στό άνάκτορα.

Η ντε λα Βαλλιέρ ζή άν πραγματική βασιλίσα τώρα, ά διαφορε αν της λείπει τό στέμμα.

Ο Λουδοβίκος ΧΙΥ όμως δεν είχε καθόλου καλό χαρακτήρα κατά βάθος. Έπιπόλαιος όπως ο περισσότεροι άνδρες κούραζε απ' την ώριμη αγάπη της ντε Λα Βαλλιέρ και στρέφει γύρω τά μάτια του ζητώντας να δει κάτι πρωτόγνωρο, κάτι καινούριο.

Και στόν όρίζοντα έμφανίζεται η κυρία ντε Μοντιανό.

Τό άστρο της ντε Λα Βαλλιέρ κλείνει πρós τη δύση, αυτό τό ζέρει και η ίδια. Με τη φυχή πληγμένη ως τό θάνατο στέκει άναποφάσιστα χωρίς να ζήσει τί άπ' την έλπίδα της ντε Λα Βαλλιέρ και στρέφει γύρω τά μάτια της ζητώντας να δει κάτι πρωτόγνωρο, κάτι καινούριο.

Και στόν όρίζοντα έμφανίζεται η κυρία ντε Μοντιανό.

Τό άστρο της ντε Λα Βαλλιέρ κλείνει πρós τη δύση, αυτό τό ζέρει και η ίδια. Με τη φυχή πληγμένη ως τό θάνατο στέκει άναποφάσιστα χωρίς να ζήσει τί άπ' την έλπίδα της ντε Λα Βαλλιέρ και στρέφει γύρω τά μάτια της ζητώντας να δει κάτι πρωτόγνωρο, κάτι καινούριο.

Και στόν όρίζοντα έμφανίζεται η κυρία ντε Μοντιανό.

Τό άστρο της ντε Λα Βαλλιέρ κλείνει πρós τη δύση, αυτό τό ζέρει και η ίδια. Με τη φυχή πληγμένη ως τό θάνατο στέκει άναποφάσιστα χωρίς να ζήσει τί άπ' την έλπίδα της ντε Λα Βαλλιέρ και στρέφει γύρω τά μάτια της ζητώντας να δει κάτι πρωτόγνωρο, κάτι καινούριο.

ΛΙΝΤΣΠΕΡΓΚ... ΒΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΚΡΟΝ ΑΥΤΟΝ ΕΛΕΟΥΣ...

Τά διηγείται ο Σασά Γκιτρί, ο διάσημος θηοτικός, σκηνοθέτης και θεατρικός συγγραφέας:

"Όταν ήμουν μικρός, πήγα να σινάω περίπατο με τον παππού μου, τον μυθιστοριογράφο Πόν-Ζέστ, που ήταν ο καλύτερος άνθρωπος, αν όχι ο καλύτερος συγγραφέας. Μία μέρα συναντήσαμε στον δρόμο μας ένα τυφλό. Πέρα απ' τον παππού μου ένα φράγκο και τόδωσα στό ζητιάνο. Λίγο πάρα πέρα, ο παππούς μου με μάλωσε που δεν χαιρέτησα τον τυφλό:

— Πρέπει πάντα να χαιρετάμε τον άνθρωπο που έλεούμαι.

— Μά παππού, ήταν τυφλός, δικαιολογούμαι.

Κι' ο παππούς με στόμφο:

— Πού ζέρεις αν δεν κάνη ψέμματα τον τυφλό;

ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΑΘΗΜΑ

Στά 14 χρόνια του ο Σασά Γκιτρί έρμυέθηκε τραλά μία χαριτωμένη θεατρινούλα που έπαιζε μαζί με τον πατέρα του στη σκηνή. Μία μέρα παίρνοντας θάρρος, μαζεύει όλες του τις οικονομίες, αγοράζει ένα θαυμασίο μπουκέτο τριαντάφυλλα, πηγαίνει στό σπίτι της άγαπημένης του, κυτπά τό κουδούνι και ξεφορτώνει γιομάτος έλπίδα τό τεραστίο μπουκέτο στό χείρα της ωραίας του, που μονολογεί:

— "Α! Τι όμορφο που είναι, τί θαυμάσιο!

Ο Σασά σκιοτά από πάθος, από εύτυχία, από πόθο, μάλιστα κόκκαλο θέλοντάς την να γυρζήσει τό μέρος του και να τό λή:

— Ευχαρίστησε πολύ τον πατέρα σου εκ μέρους μου!

— !!!!!

ΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ

— Χριστιανέ μου, δε βλέπεις πόος τόστιν ώρα προσπαθείς να άνοήσεις την πόρτα σου με τό κούρο σου...

Κι' ο μεθύσιμος:

— "Αχι! Τι μου λέτε, κύριε! Να συνάβω τότε κανένα λάθος: Στο δρόμο θα κάτνισα τό κλειδί μου...

— !!!!!

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΟΚΕΤΤΑΡΙΑ

Η νεόφυλη κυρία στό ζωγράφο που έτοιμάζεται να της κάνει τό πορτραίτο της:

— Σας παρακαλώ, μαϊντ, να προσέξετε πολύ σ' αυτό που θα σας πω: δεν με νιάζει καθόλου αν δεν μου μοιάζει εξαιρετικά τό πορτραίτο μου, επιμένω όμως άπολύτως στό να είναι άκριβος όμοιο με τό πρωτότυπο τό φουστάνι μου και στό να άποδοθή καλά η λάμψη μου των διαμαντιών μου!

— !!!!!

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΗΡΙΟ

Ο πρώτος: Γκαρονν, άφου έδω στον κατάλογο του μενού γράφετε ότι σερβίρετε και όρτυκια γιάτί δεν μούφερες καί μένα;

— !!!!!

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Εκείνη: "Αγάπη μου... μά είναι άλβηθα λυσιτόν ότι μ' αγαπάς τόσο πολύ;

Εκείνος: Γιατί; Δεν τό πιστεύεις; Και νομίζεις ότι θα δεχόμουν ποτέ να γίνω γαμψός γιά της μητέρας σου αν δεν σ' αγαπάω; Τραλέα;

— !!!!!

ΑΠΟΡΙΑ

Ο μικρός Σταμάτης ρωτάει τον μπαμπά του:

— Γιά τίς μέ, μπαμπά, γιάτί οι άνθρωποι δεν έχουν φτερά;

Κουτί! Μά αν ήσαν όποιοι τό πολύ πολλοί οι άνθρωποι, τότε σέ τί θα χρησίμευσαν τά άεροπλάνα;

Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Ο συνταγματάρχης Λίντμπεργκ, ο οποίος πρό έτών έγινε διά μιάς έκκουστός και σκελετόνισσε την ύψηλιον με την κομοιοτορικήν πτήσιν του υπεράνω του "Ατλαντικού, καταλαμβάνει σήμερον θέσιν μεγαλύτερου έπιστήμονος και εφευρέτου.

Έργαζόμενος από έτών ήδη, από κοινού με τον Δρα "Αλέξη Κάρελ, διευθυντή του "Ινστιτούτου Ροκφέλλερ, δι' ιατρικάς έρεύνας, ο Λίντμπεργκ κατάρρωσε να κατασκευάσει και να τελειοποιήσει μίαν μηχανικήν καρδιάν, η οποία έχει την ικανότητα να παρέχει συνθετικήν άνασσίαν εις τά όργανα του ανθρώπινου σώματος, ή του σώματος των ζώων.

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΤΕΧΝΗΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τά όργανα του ανθρώπινου σώματος, τοποθετούμε να μέσα εις αυτό τό "δωμάτιον τεχνητής ζωής", όπως τ'ονομάσθη ή σκευή τού Λίντμπεργκ, ήμπορούν να ύποβληθουν εις εισαγωγήν μικροδίων άσθενειών, αλλοιοποιημένων άνεξήγητοι επί αιώνας διά τους ιατρούς, και έχει μέσα οι Ιατροί να παρακολουθήσουν μεθοδικώς την ανάπτυξιν και εξέλιξιν των άσθενειών αυτών.

Επιτίεται ότι χάρις εις τό νέον αυτό όπώκτημα της Ιατρικής επιστήμης θα εύρεθουν έπί τέλους τρόποι θεραπείας διαφόρων φοβερών και ανίατων άσθενειών, όπως λόγου χάριν των καρδιακών παθήσεων, του διαβήτου, της φυματώσεως, των παιδικών διαταραχών και του καρκίνου. Μέσα εις την σκευήν Λίντμπεργκ ή καρδιά πάλλει με 60 παλμούς τό λεπτόν και άνευρεσιζέται όχι μόνον με τεχνητόν αίμα, αλλά και με συνθετικόν άναπνευστικόν άέρα.

Ο διευθυντής του "Ινστιτούτου Ροκφέλλερ, όκτωρ "Αλέξης Κάρελ, ο οποίος είναι μία από τας μεγαλύτερας παγκοσμίους εξουσίας της Ιατρικής επιστήμης, και ο οποίος έχει τιμηθή με τό Βραβείον Νόμπελ, όμωών πρό έτών περί του συνταγματάρχου Λίντμπεργκ, είπεν ότι είναι ο καλύτερος βοήθος του εις τά ζητήματα της βιολογίας.

Παρά τας φοβεράς άγνινάς και περιπέτειας, που είχε με την πολυκροτον άπαγωγήν του άτυχούς παιδιού του, ο θρυλικός άεροπόρος είχε την άπαιτούμενην ψυχικήν δύναμιν να έπιδοθή εις επιστημονικάς έρεύνας. Και πάλιν παρατήρησεν από την θέσιν που είχε εις την διεύθυνσιν των έναερίων συγκοινωνιών, διά να ήμωρσεν να άφοιωθή άπερίσπαστος εις την άγαπημένην του επιστήμην.

Μέσα εις τά άδύτα του "Ινστιτούτου Ροκφέλλερ είναι προστατευμένος από τας επιθέσεις των δημοσιογράφων και γενικώς από την δημοσιότητα, την όποιαν τόσον πολύ άπεχθάνεται.

Ευχαριστεί μαζί με τους Ιατρούς και τους νοσοκόμους του "Ιδρύματος, αλλά έχουν δοθή άσπαρα διαταγάς εις όλους να μη του όμιλή κανείς ποτέ, ειμή μόνον όταν του άπευθύνη τον λόγον ο ίδιος ο Λίντμπεργκ.

ΕΠΙΡΟΒΛΕΦΗ ΠΡΟ 123 ΕΤΩΝ

Η Ιστορία της νέας εφευρέσεως της "τεχνητής καρδιάς", δημοσιεύεται εις τό τελευταίον τεύχος του περιοδικού "Επιστήμη, έπιστημον άναγνώσι του "Αμερικανικού Συνδέσμου, διά την πρόδον της επιστήμης, εις ένα άρθρον, τό όποιον φέρει και τας δύο υπογραφάς τόόό Ιατρού "Αλ. Κάρελ και του τλαντικόν.

Δ. ΛΙΝΤΣΠΕΡΓΚ

συνταγματάρχου Λίντμπεργκ. Πλην αυτού όμως, και δύο άλλα άρβρα του Λίντμπεργκ, δημοσιεύσαν εις τό ίδιον περιοδικόν, τό ένα μάλιστα με την υπογραφήν του θρυλικού ήρώος του "Ατλαντικού, αλλά έπέρασαν άπαράτητον, διότι οι "Αμερικανοί δημοσιογράφοι δεν έπόλμησαν να πιστεύσουν ότι ή υπογραφή έκείνη ήτο του άγαπημένου των και κοσμοπολίτου άεροπόρου των. Και υπέθεσαν ότι έπρόκειτο μάλλον περί συνωνυμίας.

Πρέπει να σημειωθή ότι 123 πρό του Λίντμπεργκ χρόνια ή ιδέα της τεχνητής καρδιάς είχε γεννηθή εις τον Γάλλον επιστήμονα Γκαλουά, ο όποιος τό 1812 έγραφε τά έξης: "Εάν ήμωρσεν κανείς να εφεύρη διά την καρδίαν ένα είδος

σώματος, τοποθετούμε να μέσα εις αυτό τό "δωμάτιον τεχνητής ζωής", όπως τ'ονομάσθη ή σκευή τού Λίντμπεργκ, ήμπορούν να ύποβληθουν εις εισαγωγήν μικροδίων άσθενειών, αλλοιοποιημένων άνεξήγητοι επί αιώνας διά τους ιατρούς, και έχει μέσα οι Ιατροί να παρακολουθήσουν μεθοδικώς την ανάπτυξιν και εξέλιξιν των άσθενειών αυτών.

Επιτίεται ότι χάρις εις τό νέον αυτό όπώκτημα της Ιατρικής επιστήμης θα εύρεθουν έπί τέλους τρόποι θεραπείας διαφόρων φοβερών και ανίατων άσθενειών, όπως λόγου χάριν των καρδιακών παθήσεων, του διαβήτου, της φυματώσεως, των παιδικών διαταραχών και του καρκίνου. Μέσα εις την σκευήν Λίντμπεργκ ή καρδιά πάλλει με 60 παλμούς τό λεπτόν και άνευρεσιζέται όχι μόνον με τεχνητόν αίμα, αλλά και με συνθετικόν άναπνευστικόν άέρα.

Ο διευθυντής του "Ινστιτούτου Ροκφέλλερ, όκτωρ "Αλέξης Κάρελ, ο οποίος είναι μία από τας μεγαλύτερας παγκοσμίους εξουσίας της Ιατρικής επιστήμης, και ο οποίος έχει τιμηθή με τό Βραβείον Νόμπελ, όμωών πρό έτών περί του συνταγματάρχου Λίντμπεργκ, είπεν ότι είναι ο καλύτερος βοήθος του εις τά ζητήματα της βιολογίας.

Παρά τας φοβεράς άγνινάς και περιπέτειας, που είχε με την πολυκροτον άπαγωγήν του άτυχούς παιδιού του, ο θρυλικός άεροπόρος είχε την άπαιτούμενην ψυχικήν δύναμιν να έπιδοθή εις επιστημονικάς έρεύνας. Και πάλιν παρατήρησεν από την θέσιν που είχε εις την διεύθυνσιν των έναερίων συγκοινωνιών, διά να ήμωρσεν να άφοιωθή άπερίσπαστος εις την άγαπημένην του επιστήμην.

Μέσα εις τά άδύτα του "Ινστιτούτου Ροκφέλλερ είναι προστατευμένος από τας επιθέσεις των δημοσιογράφων και γενικώς από την δημοσιότητα, την όποιαν τόσον πολύ άπεχθάνεται.

Ευχαριστεί μαζί με τους Ιατρούς και τους νοσοκόμους του "Ιδρύματος, αλλά έχουν δοθή άσπαρα διαταγάς εις όλους να μη του όμιλή κανείς ποτέ, ειμή μόνον όταν του άπευθύνη τον λόγον ο ίδιος ο Λίντμπεργκ.

ΕΠΙΡΟΒΛΕΦΗ ΠΡΟ 123 ΕΤΩΝ

Η Ιστορία της νέας εφευρέσεως της "τεχνητής καρδιάς", δημοσιεύεται εις τό τελευταίον τεύχος του περιοδικού "Επιστήμη, έπιστημον άναγνώσι του "Αμερικανικού Συνδέσμου, διά την πρόδον της επιστήμης, εις ένα άρθρον, τό όποιον φέρει και τας δύο υπογραφάς τόόό Ιατρού "Αλ. Κάρελ και του τλαντικόν.

Δ. ΛΙΝΤΣΠΕΡΓΚ

συνταγματάρχου Λίντμπεργκ. Πλην αυτού όμως, και δύο άλλα άρβρα του Λίντμπεργκ, δημοσιεύσαν εις τό ίδιον περιοδικόν, τό ένα μάλιστα με την υπογραφήν του θρυλικού ήρώος του "Ατλαντικού, αλλά έπέρασαν άπαράτητον, διότι οι "Αμερικανοί δημοσιογράφοι δεν έπόλμησαν να πιστεύσουν ότι ή υπογραφή έκείνη ήτο του άγαπημένου των και κοσμοπολίτου άεροπόρου των. Και υπέθεσαν ότι έπρόκειτο μάλλον περί συνωνυμίας.

Πρέπει να σημειωθή ότι 123 πρό του Λίντμπεργκ χρόνια ή ιδέα της τεχνητής καρδιάς είχε γεννηθή εις τον Γάλλον επιστήμονα Γκαλουά, ο όποιος τό 1812 έγραφε τά έξης: "Εάν ήμωρσεν κανείς να εφεύρη διά την καρδίαν ένα είδος

σώματος, τοποθετούμε να μέσα εις αυτό τό "δωμάτιον τεχνητής ζωής", όπως τ'ονομάσθη ή σκευή τού Λίντμπεργκ, ήμπορούν να ύποβληθουν εις εισαγωγήν μικροδίων άσθενειών, αλλοιοποιημένων άνεξήγητοι επί αιώνας διά τους ιατρούς, και έχει μέσα οι Ιατροί να παρακολουθήσουν μεθοδικώς την ανάπτυξιν και εξέλιξιν των άσθενειών αυτών.

Επιτίεται ότι χάρις εις τό νέον αυτό όπώκτημα της Ιατρικής επιστήμης θα εύρεθουν έπί τέλους τρόποι θεραπείας διαφόρων φοβερών και ανίατων άσθενειών, όπως λόγου χάριν των καρδιακών παθήσεων, του διαβήτου, της φυματώσεως, των παιδικών διαταραχών και του καρκίνου. Μέσα εις την σκευήν Λίντμπεργκ ή καρδιά πάλλει με 60 παλμούς τό λεπτόν και άνευρεσιζέται όχι μόνον με τεχνητόν αίμα, αλλά και με συνθετικόν άναπνευστικόν άέρα.

Ο διευθυντής του "Ινστιτούτου Ροκφέλλερ, όκτωρ "Αλέξης Κάρελ, ο οποίος είναι μία από τας μεγαλύτερας παγκοσμίους εξουσίας της Ιατρικής επιστήμης, και ο οποίος έχει τιμηθή με τό Βραβείον Νόμπελ, όμωών πρό έτών περί του συνταγματάρχου Λίντμπεργκ, είπεν ότι είναι ο καλύτερος βοήθος του εις τά ζητήματα της βιολογίας.

Παρά τας φοβεράς άγνινάς και περιπέτειας, που είχε με την πολυκροτον άπαγωγήν του άτυχούς παιδιού του, ο θρυλικός άεροπόρος είχε την άπαιτούμενην ψυχικήν δύναμιν να έπιδοθή εις επιστημονικάς έρεύνας. Και πάλιν παρατήρησεν από την θέσιν που είχε εις την διεύθυνσιν των έναερίων συγκοινωνιών, διά να ήμωρσεν να άφοιωθή άπερίσπαστος εις την άγαπημένην του επιστήμην.

Μέσα εις τά άδύτα του "Ινστιτούτου Ροκφέλλερ είναι προστατευμένος από τας επιθέσεις των δημοσιογράφων και γενικώς από την δημοσιότητα, την όποιαν τόσον πολύ άπεχθάνεται.

Ευχαριστεί μαζί με τους Ιατρούς και τους νοσοκόμους του "Ιδρύματος, αλλά έχουν δοθή άσπαρα διαταγάς εις όλους να μη του όμιλή κανείς ποτέ, ειμή μόνον όταν του άπευθύνη τον λόγον ο ίδιος ο Λίντμπεργκ.

ΕΠΙΡΟΒΛΕΦΗ ΠΡΟ 123 ΕΤΩΝ

Η Ιστορία της νέας εφευρέσεως της "τεχνητής καρδιάς", δημοσιεύεται εις τό τελευταίον τεύχος του περιοδικού "Επιστήμη, έπιστημον άναγνώσι του "Αμερικανικού Συνδέσμου, διά την πρόδον της επιστήμης, εις ένα άρθρον, τό όποιον φέρει και τας δύο υπογραφάς τόόό Ιατρού "Αλ. Κάρελ και του τλαντικόν.

Δ. ΛΙΝΤΣΠΕΡΓΚ

ΛΕΤΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΑΣ

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΣ :

Έκμιστρεύσε εις την σύζυγόν σας τό μυστικό σας: Της όμιλείτε καθημερινώς διά τας υποθέσεις σας, της λέτε τας στενοχωρίας σας ή τας έλπίδας σας διά την έκβασιν των; "Η άκόμη ζητάτε και την γνώμην της; "Ιδού ένα πρόβλημα της καθημερινής ζωής, τό όποιον ζητεί να λύση μία άμερικανική έφημερίς. "Ας παραθέσω μεν επί λέξει τό πνευματώδες άρθρον της, που ένδιαφέρει φυσικά κάθε άνδρόνυνον.

"Κατ' άρχην δεν υπάρχει παρά μία μόνη άπάντησις εις τό έρώτημα αυτό: Τό πάλι έξαρτάται από την γυναίκα. Είς τό πλέον όμονοούν και έπομένως τό πλέον εύτυχες ζευγάρια ο άνδρας, κουραμένος από τό άργασίαν του όταν τό άρδω νυρίζη στό σπίτι του κάνει κατά την ώραν του δείπνου, μπροστά εις την σύζυγόν του ή και εις την μεγάλην κόρην του, ένα είδος ακριβούς και λεπτομερούς άπολογισμού παντός ό,τι συνέβη κατά τό διάστημα της ημέρας. Σημειώματα όμως υπάρχουν περιπτώσεις κατά τας όποιας οι άκροαταί του άντελήθησαν ακριβώς εκείνο που έλεγαν και ηοάθησαν εκείνο που αισθάνεται. "Η σύζυγός του και ή κόρη του δεν έννοούν, ως επί τό πλείστον, τίποτε από όρθημους. Είνε άπόλυτα άνίκανοι να συγκρατήσουν

κάτι που κάνει καθημερινώς ο σύζυγός των και δεν διατάζουν να τό τό δείξουν. Τότε ο άνδρας, διά να άποφύγη τας επιτημύσεις αυτές, άποφύγει να καθιστά την σύζυγόν του κοινών των σκέψεων που τον άπασχολούν. Δι' αυτό κλειδώνει καλά τας μερίμνας του μέσα εις τό μυαλό του, περνά την νύκτα με τας σκέψεις του και την επομένη μεταβαίνει εις τό γραφείον του εις κατάστασιν πνευμάτος όχι εύχάριστον.

Υπαρκών δέθια γυναίκες ύπερβολικά φλόουρι, εις τας όποιας, παρά την καλήν των πίστιν, είναι επικίνδυνον να έμπιστευθή κανείς υποθέσεις. Πρώτη των δουλειά είναι να τας άφηνθουν εις μίαν φίλην των, άδιαφορον εάν ο σύζυγος εκείνης συμπίπτει έντιος να είναι συνανγνωστής του ίδιού της.

"Υπάρχουν όμως και άνδρες, διά τους όποιους οι υποθέσεις άποτελούν ένα είδος ηροκείας, της όποιας αυτοθεωρούνται προφίτη. "Η άνδρες αυτοί νυμφεύονται ως επί τό πλείστον γυναίκας ώραιας, διακοσμητικής, που άποτελούν μίαν έπί πλέον άπόδειξιν της άνδρασύνης δια να ίδω και να άγοράσθ, εάν τό ήθελεν, ένα παλιό κομψό. "Η άγοραστής εισήλθεν, ήγόρασε τό κομψό και έδοκίμαζε τό κλειδί των συστέρων του.

"Ανοίγων ένα συρτάρι, ήρχισε να τό ψάφει έσωτερικώς, όταν έξ άπροεξίας έπίεσαν ένα έλατήριο, εύρισκόμενον έντός του συρταρίου. "Ενα μυστικό συρτάρι ήνοιχθη άμέσως μετά την πίστιν του έλατηρίου και έκύθησαν εις τό έδαφος κορτο νομίσματα 400 χιλιάδων πεζετών.

"Ο πωλητής τό κομψό έπέμενε ότι τα νομίσματα άνήκουν εις αυτόν. "Ο άγοραστής ίσχυρίστηκε ότι ή, έξ όσων έκεν άγορά τό κομψό, τό χρημάτα, ως εύρισκόμενα έντός αυτού, ήσαν ίδιας του. Κατόπιν έρώσε, κατά την όποιαν άντεμωπισθήσαν πρós στιγμήν με ένα μαχαίρι έκαστος εις την χείρα, σνεβένθησαν, του πωλητού δέχοντες να λάβη τό ήμισυ του εύρεθέντος χρηματικού ποσού.

ΒΑΤΡΑΧΟΦΑΓΙΑ !

Οι "Αμερικανοί θεωρούν τους βατράχους ως ένα φαγητό από τό καλύτερο. Τελευταίως μάλιστα ή βατραχοφαγία έχει γενικευθή τόσον, ώστε ή τιμή των βατράχων, ή όποια άλλοτε ήτο προσιτή και εις τά ίσχυότερα θάλασσα, σήμερον έχει φθάσει εις μεγάλη ύψη. Μόνον πολυκατοικησιόχοι ήμπορούν πλέον να τρώγουν βατράχους. Κατόπιν τούτου ένας έπικερματίας έσκέφθηκε να ήδραση βατραχοτροφείον, τό όποιον θα προμηθεύει τάς άγοράς της "Αμερικής. "Αλλά οι βατράχοι δεν είναι κατάλληλοι πρός άρσιν παρά μόνον μετά τό δόν έτος της ηλικίας των. "Εν τούτοις ένας "Αμερικανός σφοδρ άνεκάλυψε, ως λέγεται, πρσόν, χάρις εις τον όποιον οι βατράχοι γίνονται φαγητοί και από τό έκτος μηνός της ηλικίας των. "Η μέθοδος τόόό βασίζεται επί του ηλεκτρισμού και από τούδε τό βατραχοτροφείον άγγέλθηκε διά να έχη μετ' ένας μήνας εις την διάθεσιν των πελατών "Ηλεκτρικούς βατράχους".

Είς την άνωτέρω περιπτώσιν ή συνθήκη τόόό να έμπιστευεται διά υποθέσεις του ένας άλλος εις την σύζυγόν του έχει άγανά άποτελέσματα. Διότι ή γυναίκα, μολοντί άνίκανος να συνεργασθί ουσιαστικώς με τον σύζυγόν της, είναι άρκτετά εύφυής ώστε να γνωρίζη να τον άκούρη και να έκδωλνήν ένδιαφέρον εις πράγματα που δεν είναι σημεία όμως αυτού μέχρι τό σημείου να άκούμεν πολλές γυναίκας να λέγουν: "Δεν ξέρω τί θα έγινόντα ο άνδρας μου χωρίς έμένας, υπάρχει μεγάλη διάφορα. "Ο τρόπος ούς έκεν διαζώντα έτοι, ως επί τό πλείστον δεν είναι ικανοποιημένοι από έ-

καίνο που κάνει καθημερινώς ο σύζυγός των και δεν διατάζουν να τό τό δείξουν. Τότε ο άνδρας, διά να άποφύγη τας επιτημύσεις αυτές, άποφύγει να καθιστά την σύζυγόν του κοινών των σκέψεων που τον άπασχολούν. Δι' αυτό κλειδώνει καλά τας μερίμνας του μέσα εις τό μυαλό του, περνά την νύκτα με τας σκέψεις του και την επομένη μεταβαίνει εις τό γραφείον του εις κατάστασιν πνευμάτος όχι εύχάριστον.

Υπαρκών δέθια γυναίκες ύπερβολικά φλόουρι, εις τας όποιας, παρά την καλήν των πίστιν, είναι επικίνδυνον να έμπιστευθή κανείς υποθέσεις. Πρώτη των δουλειά είναι να τας άφηνθουν εις μίαν φίλην των, άδιαφορον εάν ο σύζυγος εκείνης συμπίπτει έντιος να είναι συνανγνωστής του ίδιού της.

"Υπάρχουν όμως και άνδρες, διά τους όποιους οι υποθέσεις άποτελούν ένα είδος ηροκείας, της όποιας αυτοθεωρούνται προφίτη. "Η άνδρες αυτοί νυμφεύονται ως επί τό πλείστον γυναίκας ώραιας, διακοσμητικής, που άποτελούν μίαν έπί πλέον άπόδειξιν της άνδρασύνης δια να ίδω και να άγοράσθ, εάν τό ήθελεν, ένα παλιό κομψό. "Η άγοραστής εισήλθεν, ήγόρασε τό κομψό και έδοκίμαζε τό κλειδί των συστέρων του.

"Ανοίγων ένα συρτάρι, ήρχισε να τό ψάφει έσωτερικώς, όταν έξ άπροεξίας έπίεσαν ένα έλατήριο, εύρισκόμενον έντός του συρταρίου. "Ενα μυστικό συρτάρι ήνοιχθη άμέσως μετά την πίστιν του έλατηρίου και έκύθησαν εις τό έδαφος κορτο νομίσματα 400 χιλιάδων πεζετών.

"Ο πωλητής τό κομψό έπέμενε ότι τα νομίσματα άνήκουν εις αυτόν. "Ο άγοραστής ίσχυρίστηκε ότι ή, έξ όσ

ΕΥΡΩΠΗ = 17 =

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΑΠΛΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Βρεθήκαμε κ' οι δύο μας μοναχοί
μες στη βαθεία τη σιγαλιά του μαυ-
(ρου δάσου.
Κάποιος θλιμμένος Παναγιώτης, έσυ,
(φυχή,
κ' εγώ, προσκυνητής δειλός μπρο-
(στά σου.
Είπουν λευκά, λευκά ντυμένη. Στο
τό μονοπάτι, με τὰ κλώνια τὰ πλεγ-
(μένα,
χαϊρόμουν τον άφταστο ούρανο
μες στα γαλάζια σου τὰ μάτια, τὰ
(θλιμένα.
'Απάνω στο χορτάρι το νιπό
τό θήμα μου στο θήμα σου περνού-
(σε
και με τρεμούλα που δεν ξέρω να
(την πιά,
τό χέρι σου τό χέρι μου ζητούσε,
Σα νάθελες σιγά, δικούς μιλάς,
να δάσεις μ' όλα τὰ όνειρά σου,
σαν έρμιο πουλί σε μία φωλιά,
μες στην καρδιά μου την καρδιά
(σου.
Δε ράγισαν τὰ χείλη τὰ κλειστά.
Τόσο τό νοιώσαμε πως είμασταν πιά
(ταίρια!...
Μονάκ' άκούγαμε στα κλώνια τὰ
(κρυστά
πως κυνηγόντανε τ' άγριε με τ' ά-
(γέρι.
Ζαι φύγαμε κ' οι δύο μας σιωπλοί,
γιατ' ήρθε ή νύχτα κ' έκρυψε —τί
(κρίμα!
κάτω άπ' τό φύλλο τὸ πουλί,
τόν ήλιο κάτω από τό κύμα.
ΟΜΗΡΟΣ ΜΠΕΚΕΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΑΝΟΙΞΗ

“Ηρθε ή άνοιξη, τό καλοκαίρι!
Κελιδόνια πετούν χαρπά
Μυρμώμενο φυσά τό άγέρι
Κι' ό θοοκός ροδολάει στα θουά.
“Ολ' ή Πλάση τριγύρω γιορτάζει:
Τά πουλιά έχουν χτίσει φωλιές
Τό θρνάκι από μέση δελάζει
Και οι κοκκοί τό λέν στις πλαγιές.
Τι θραυδές μαγεμένες, αιδέριες!
Ρουμπινίζουν τ' άστέρια-φλά!
Κουκουλίζουν στριγγά κουκουάδες
Και ό γκλώνης θρνει στα κλαριά.
Τ' άπιδονάκι πιά πέρα στο ρέμμα,
θείες νότες τριγύρω σκορπά,
Τό τριζόνι κωμένο στο δέμα,
Γίν άγάπη κι' αυτό τραγουδά.
...
Πως σπαράζει άπ' τον πόνο ή ψυχή
(μου,
Σα θυμάμαι μία τέτοια νυχτιά,
Που πισμένοι άπ' τό χέρι, Καλή
(μου,
Περπατούσαμε στη σιγαλιά...
Κάποιαν άνοιξη νάρθης προσμένω
Στη φωλιά μας που μένει άδειαν...
Μ' άν άργήσης θε νάρθης θάμεν
Τό κορμί μου στην άραχλή γή...
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΙΛΑΕΤΗΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

Είχα ένα δαθύλουτο θείο
στό Τέζας προ τριετίας. Οι έκ-
τάσεις του, καί ή πετρελαιολη-
γής ήσαν τόσες πού γιά να τις
διασχίσεις έπρεπε, λέν, να χρη-
σιμοποιήσεις όλα τα... σύγχρονα
συγκοινωνιακά μέσα!
“Ας είνε...” ο πρόωρος θάνα-
τός (1) του — όπως ακριβώς
διαθεσάσασμε στην γυναίκα
του— μάς λήπτει προμερά : “Α-
γοράσαμε πένθιμα ρούχα, πά-
ψαμε — έστω και φαινομενικά —
τις διάφορες διακοσμήσεις, καί
πήραμε ένα φοβερά περίπλοκο
ύφος, σαν και να χάσαμε δεν
ξέρω τί πολύτιμο άπ' την ζωή
μας...”
“Ολα δέβαια αυτά... επί τη
προσέγγιση κληρονομίας!... Καί
φαντάζεσθε την άκράτητη χα-
ρά μας όταν μετά από λίγο και-
ρό μαθαίναμε και τον θάνατο
της πολύλυουτης θείας μας!...
“Ολοι μάς μακάριζαν.
“Ευτυχισμένοι άνθρωποι οι
Ντάκινδες έλεγον οι φίλοι μας
μεταξύ τους, στις συναναστρο-
φές στους,στις πόρες τους,στις
συναντήσεις τους... Ποιός την
χάρη τους.
“Η κληρονομία του θεού από
τό Τέζας θα μπαλάνει κάθε
στραβοτιμονιά τους... “Αντίο
δάνεια, χρέη, λογαριασμοί...
Ευτυχισμένοι άνθρωποι, τέλος
πάντων, οι Ντάκινδες...”
Και τό ζήτημα δε θάταν τόσο
ανυπόφορο, άν της Χριστίνας
δεν της φοβόκτανε τὰ μυαλά
τό τὰ λόγια αυτά. Γιατί ή γυ-
ναίκα μου — όπως-θα όλες οι
γυναίκες — άρχισε να ζητά φο-
ρέματα νέας μόδας, καπέλλα,
παπούτσια, τσάντες και τὰ λοι-
πά... κρειώδη της γυναικείας
αμφίθεσης...

ναίκα μου λιποθύμησε, κι' εγώ
έπαθα ένα τρομερό νευρικών
κλονισμό, κι' από τότε χρονο-
λογείται τό ότι στον ύπνο μου
έβλεψ κάθε θράδυ... τον θείο
μου και τί θεία!...

“Η διαθήκη έγραφε:

“Όλην την κληντήν και ά-
κίνητον περιουσίαν μου ά-
φίνω εις τον άνεψιόν μου
Μίκε, δικηγόρον, υιόν της ά-
νδρας μου, διά να άνταμι-
φθί ή άγάπη και ή άφοσίω-
σις ή προς έμέ... Είς ου-
δένα άλλον θα δοθί έστω
και τό παραμικρό χρηματικό
ποσό, ιδιαίτερός δε τους
Ντάκινδες, πού κατά την ά-
σθενεία μου ουδέν έδειξαν
ένδιαφέρον...”

Τώρα καταλαβαίνετε γιατί
μετοκλήσασμε άρον-ρόρον και
γιατί δεν είδα όως σήμερα ά-
σπρη μερά: Σημειώσα πως ά-
πό τότε πληρώνωκάμε χρέη...

Σ. Μαρς

ΕΕΥΠΝΑΔΕΣ

ΣΚΩΤΣΕΖΟΣ ΗΤΑΝΕ;

Δυό φίλες συναντώνται στην
Αθήνα ύστερα από έπτά όλο-
κληρα χρόνια και πιάζουν την
ψυλκοουδέτητα.
— Είσαι εύτυχισμένη στο γά-
μο σου; ρωτάει ή μία.
— Πολύ... “Ο άνδρας μου είνε
θαυμάσιος άνθρωπος.
— Πόσα σου δίνει κάθε μήνα
για τις τουαλέτες σου;
— Δυό χιλιάδες δραχμές.
— Χμ... κάπως μπορεί να τὰ
καταφέρη κανείς άμα είνε οι-
κονόμος...
— Εσύ είσαι εύτυχισμένη;
— “Ετσι κι' έτσι. “Ο άνδρας
μου είνε τρομερά ταγκονής.
Νά... θλίψεις έκείνον τον χο-
ντρό που έρχεται προς τὰ εδώ;
Αυτός είνε, κάτσε να σου τον
συστήσω.
— Για στάσου μιά στιγμή.
Γιατί έχει κλειστό τό ένα μάτι
του;
— Ρωτάς τό γιατί; Μά ά-
πλούστατα... γιά οικονομία!

ΤΩΧΕ ΞΕΧΑΣΕΙ ΒΛΕΠΕΤΕ!

Τις προάλλες ό Γιάννης στε-
κόταν στην άκροθαλασσιά με τό
φίλο του τό Γεώργιο μαζί και
ρέμβας.
Σε μία στιγμή είπε κυτών-
τας τόν όρίζοντα:
— Αναρωτιέμαι γιατί να μην
εξεγελίξη τάχα ή θάλασσα να
σκεπάζη όλη τη γή, άκού γύνε-
ται τόνο νερό κάθε χρόνο μέσα
σ' αυτήν;
— Αλλά άμέσως συνέχεται
και συμπληρώνει θριαμβευτικά,
βέβαιος ότι έκείνο πού θα πη
είνε φιλοσοφία:
— Ξέχασα... “Υπάρχουν τὰ
σφουγγάρια στο έυδο της θά-
λασσας και γι' αυτό!

ΕΒΤΑΓΕΙ ΤΟ ΝΟΥΜΕΡΟ

Δυό φίλες συναντώνται στο
δρόμο.
— Ω, Αίλια, λέει ή μία. Γιατί
φοράς μαύρα;
— Δεν τό ξέρεις; Πέθανε ό
άνδρας μου ό κοκκομήτης!
— Σάπν!...
— Ναι... και τόν πήρε στο
λαμό της ή Λέλα με τόν τελε-
ταίο χορό πού έδωσε στο σπίτι
της.
— Γιατί; Επώνυμισε;
— “Όχι... άλλε είχαμε καθί-
σει δεκατρείς στο τραπέζι.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

— Τό θάλεπε αυτό τό κάδρο;
Παριζάταν τόν Μίκο, τό γάτο
μας. Τού άείζεις, ξέρεις, ή τιμή
πού τού κάνουν, γιατί πρίν έ-
λούμε ηλεκτρικό στο σπίτι, με
την ούρα του καθαρίζαμε τὰ
λαμπιούτσια!

ΕΥΡΩΠΗ = 18 =

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΛΙΝΑ ΜΟΥ...

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ

Λίνα, γλυκειά μου Λίνα, αγα-
πημένη μου μικρούλα, γιατί ή
άπέραντη αυτή άπαισιοδοξία
πού σε κρατάει σκυφή; Τι σε
κάνει να νοιώθεις τόν έαυτό
σου έγκαταλειμμένον και ά-
πογοιευμένον άπ' τη ζωή; Πές
μου, τί είνε εκείνο πού σε
τρομάζει και σου κλονίζει την
ισορροπία της ζωής σου;
— Νά, έτσι πού φοκιάς άδελφοί
λά μου τὰ θιέφαρα τών ματιών
σου ακανόνιστα και γευρικά
καταλαβαίνω πως κάποια δυοά-
σου; τί σε κάνει να κρατάς
τέτοια έντύπια γιά τη ζωή,
τοια κακιά έντύπια πως όλα
γιά σένα πεία άσυσθήκανε κι'
έξαμνηθήκανε ό επιδιώξεις
σου και σκάθηκαν γιά πάντα ό
άνεφελος δριζόντας της χα-
ρουμενης ζωής σου; Ξ;
Χά... χά... χά... Πήρες τη
ζωή γιά νεκροταφείο!... ενώ
ή ζωή χαμογλάει!... Λίνα
κουτή, Λίνα κουτή!...
Γιατί να σκέπτεσαι τόσο έπι-
πόλεια και τόσο άσυνάρτητα;
...Θέλω νάσαι γυναίκα μ' έ-
λεύθερη ψυχή κι' έλεύθερο
νού!... Σπάσε τὰ δεσμά αυ-
τά πού σε κρατούν τόσο δεμ-
νη και φυλάκιζε τις ώρες σκέ-
ψης μες τό φτωχό σου μυαλου-
δάκι...

ρεσπη σκεψι σε τρομάζει και σε
κουράζει μέσα σου!...
Μά, δεν ξέρεις όμως ότι ή
θλίψη και ή μελαγχολία κατα-
στρέφουν και δηλητηριάζουν
τόν αδύνατο οργανισμό μας
και σκοτώνουν έτσι, σιγά-σιγά,
τη ζωτικότητα μας... “Ετσι γίνε-
ται και με σένα τώρα... Όρί-
στε!

Λοιπόν γιατί ή τραχεία αυτή
φυσιογνωμία, γιατί σκυθρωπά-
σεις μπροστά μου, εξέλιπε μή-
πως τό νεανικόν σφρίγος, ή
θλίψις αντίκατέστρεψε τη χαρά,
τὰ ώραία χρώματα της νιότης
σου εξαλειφήθηκαν και διαδέ-
χθηκε τη χαρά ή σκοτεινή και
νοσηρή αυτή άχρόνιτη του προ-
σώπου σου; “Αλήθεια; Δεν
είσαι στά καλά σου, μικρού-
λά μου... Μή με τρομάξεις!...
“Ετσι φαίνεται δεν είσαι καθό-
λου στά καλά σου!...

Ποιό τό αίτιο λοιπόν πού σε
κάνει να νοιώθεις έτσι γιά πάν-
τα χαμένη τη χαρά της ζωής
και την ευτυχία της και ό,τι ύ-
ψιλό πόθησε ή εξαίσια ψυχή

ΠΕΤΡΟΣ ΛΥΡΙΤΗΣ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

20N

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

“Ο πρίγκιπας Βαρθολομαίος ντε-
λα-Σκάλα έβγαλε μία διαταγή πού
άπειλούσε με θάνατο όποιον μονο-
μαχόσει χωρίς την άδειάν του. Καί
τότο γιάτί οι ύπηκοί του — οι κά-
ποικαι της Βερβώνας — είχαν χωρί-
στε: σε δυό στρατοπέδα και εξών-
ταναν ό ένας τόν άλλον, πέρνον-
τας γι' άφορητό το προαίτιο μίσος
πού χώριζε τις δυό ευγενικές οικο-
γένειες τού τόπου: τους Μοντέγκι
και τους Καπουλέτι.
“Ο Ρωμαιοί, μονακριβός υιός τού
Μοντέγκι πανέμορφος, γενναίος, με
ευγενική ψυχή άκουσε την διαταγή

και άναστασιμένως παλεύοντας με
τά άλλουσυγκρούμενα συνασθή-
ματά του πέρνει έναν έξοχικό δρό-
μο να πάη σ' ένα άδασό από σκυ-
μουριές όπου συνήθιζε ν' άπομονώ-
νεται και να συλλογίζεται.
Στόν δρόμο έβλεπε έξη ληπτός να
στασιμούν μία πολυεκατάστη άμα-
ξα και να κατεβάζουν λιποθυμώ-
ν ή μία ώραιότατη κυρία. Χωρίς να
διάσπασε ρίχνεται να την γλυτώσ.
Οι ληπτές ύποκυρουν μή κάποιος
άπό τους έξη σφριζέι. “Εμφανί-
ται ένας πλούσιος ντυμένος προσω-
πιδόφορος — ό άρχηγός τους — και
προκαλεί τόν Ρωμαιοό σε μονομαχία.
“Ο Ρωμαιοός κατορθώνει να κερρίσει

τό στίλετο του στο στήθος τού προ-
σωπιδόφορου.
“Η κυρία πού συνήλθε στο μετα-
ξύ άπό την λιθομυρία της φωνάζει
τό Ρωμαιοό, τόν ευχαριστεί και τού
δίνει ένα μαντλάκι της προσκαλόν-
τας τον να της τό άποδώσ. Τό άλ-
λο θράδι στην άσρη πού δίνει στο
μέγαρό του ό άρχοντας Καπουλέτι,
ό θανάσιμος εκθρός της οικογενείας
τού Ρωμαιοού.
“Ο Ρωμαιοός έβλεπε να άρνιθί μ' ή
κυρία με γλυκόλογα, ύποσχέσεις,
χαμόγελα και ματιές τόν πείθει και
της τό ύπόσχεσαι φιλιώντας την ά-
κρη τών δακτύλων της.

φώς του και τό θάλλος του ως
τά τριόβαθα της ψυχής της.
“Όταν ό Ρωμαιοός άπομακρύν-
θηκε από τό μέρος της πάλης,
πρόβαλε, πίσω από κάτι πυ-
κνά χαμοκλάδα, ένας άλλος
προσωπιδόφορος.
Πλησίασε κι' έστάθηκε μπρός
στην αμάτινη λιμνούλα, πού
άρχισε να την ρουφάει σιγά-
σιγά τό κύμα. Σ' αύρωσε τὰ

χερία του και παρακολουθούσε
τόν Ρωμαιοό άρα πολλά, όσπου
τόν έκασε σε μία καμπή τό
δρόμο.
— “Εννοία σου, σκύλε Μον-
τέγκι, ψιθύρισε μέσ' άπ' τα
σφιγμένα του δοντίνια, ξέρω τί
σου πρέπει και ξέρω τί θα σου
κάνω. “Αν τολμήσης κι' έρ-
θεις στη γιορτή τού γέφυ-Κα-
πουλέτι, δε θα όγης ζωντανός
άπ' τό σπίτι του... “Ενα φίλ
στό κρινδοάκτυλά της, έ! θα
τό πληρώσω μ' αίμα αυτό τό
φίλ...”

“Ενώ στα κάτω διαμερίσμα-
τά ένα πλήθος ύπηρέτες και
μαγισσά, πηγαυρόκοιτες γιά
νά έτοιμάσουν τούς λυχνούς,
τις όδες, τὰ έξοχικά σιγαλά
και να κορομπούν τις αίθουσες
πού θα δεχθούν τούς καλεσμέ-
νους, σ' ένα ευαχικόστο θολώ-
τό δωμάτιο τού πυργίσκου, ή
άρχοντισσα Καπουλέτι σκαί-
ζεται γιά τη γιορτή. Μία ύπη-
ρέτρια κρατάει φηλά τη όδο,
ώστε να μπορέ ή κυρία της να
παρακολουθή τό στόλισμά της,
μέσα στον πελεκητό θανατοει-
δικό καθρέπτη. Μία άλλη άπο-
τελειώνει τό πανύψιλο κτενί-
σμο τών πλούσιων μαυρών της
μαλλιών, ή άρχισαν ν' άποβί-
ζουν και θυμίζουν νυχτερινή
θάλασσα, πού την ερμηνεία
πού και πού σαν πρωτοδυναί-
τό φεγγάρι. Μία τρίτη τακτο-
ποιεί τις πολλές φασόνες σου-
ρες τού δελουθενίου χρυσο-
κέντητου φοστάνιού της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΒΑΛΔΟΥ

“Η νύχτα άρχισε ν' απλώνει,
πάνω άπ' τη Βερβώνα, τὰ πύ-
ρα της μολυβένια πέλα. Οι ά-
στοί κι' οι έργατικοί πηγαίνουν
διασκοπία στα σπήτια τους, μιν-
τήρη και τούς προκάλε τό
“κατάβι. Τά ληιστά μάγασα
κλείνουν τόνά ύστερα άπό τό
άλλο βαραίες σιδερένιες άμύ-
ρες και διπλά λουκέτα μ' α-
λυσίδες, στερεώνουν τις κον-
τρές δρυίνες πόρτες και τὰ
παραθύροφύλλα τών σπιτιών.
“Η Βερβώνα έτοιμάζεται να
δεχθή τη νύχτα. Τη νύχτα πού
γίνικε — βάρεις — γιά να
σκεπάζι με τό σκοτεινό της
μανδύα τὰ έγκλήματα και τις
συνομιλίες.
“Ενα μέγαρο μόνο φαίνεται
σά να μη βέλη να κοιμηθί, σά
να μη ζήτη ν' άμπαρωθί, γιά
να κλείσθ έξω από την πόρτα

σανοίνουν και στο ανοίγμα έμ-
φανίζεται ένας κομψοκοντούς
νέος ως είκοσιπέντε χρονών.
— Βάζεις με χαριτωμένη κίνη-
ση την τόκα τού, ύποκλίνεται
και λέει χαμουργώντας:
— Ζητά συγγνώμην από την
ευνενόστητά βέλα μου, πού ήρ-
θε να τήν άπισσοκλήσω, έστω
και γιά μία στιγμή, στο στόμα
της. Είμαι άκαταλόγητος
νέος όμως, γιάτί είνε γνωστό
σ' όλη τη Βερβώνα και σ' όλη
την “Ιταλία, πως ή όμορφη της
άρχοντισσα Καπουλέτι δεν έ-
χει ανάγκη από περριτά στολί-
σματα γιά να θαμψώη κάθε ά-
νθρωπο πού έχει την ευτυχία
να μιν είνε τυφλός.

“Η άρχοντισσα Καπουλέτι έ-
κανε ένα κίνημα στις ύπερ-
βρίες, πού άποσώθηκαν, άσπ-
ρώτα τοπέσθησαν με προ-
σκή ή τ' όδο, μέσ' σ' ένα
μυροζώνινο κυνή, πού όρκο-
ταν στον τόκο γι' αυτή τη δου-
λειά. “Επειτα έστεινε τό κατέ-
λευκο, νεανικό άκόμα, κέρι
της στον άνεψιό της και τού
είπε μ' ένα σκυθρωπό χαμό-
γελο:
— Κάλως να όρησι ό Κολός
μου ό Θεοβάλλος στο σπίτι
μου.
“Κι' όταν ό νέος έόυφε ή
έβλησε τό χέρι της επρόσθε-
σε: Είμαι άνησυχος γιά τόν
θείο σου. Νύχτωσε κι' άκόμα
να γυρίσθ άπ' τό άνύστατο
φωδάκι πως ή διαταγή τού
πρίγκιπα, άπ' ν' άποκομίσθ,

ανόητος, ό μίσος του γιά
τους Μοντέγκι, φόδακι μίπως
συναντήθηκε με κανέναν άπ'
αυτούς και!...
— Δεν πιστεύω, άπάντησε ό
Θεοβάλλος. Οι Μοντέγκι κρύ-
βονται. “Όσο γιά την διαταγή
τού πρίγκιπα, ό θεός έχει δικί-
ο. Είνε άδικη και παράλογη.
Και σαν τέτοια πού είνε δεν έ-
χει ύποχρέωση κανέναν να τη
σεβασθί. Πού άκούστηκε ποτέ
άνδρας της γενειάς μας να
ζητάει άδεια γιά να σύρουν
τό σπαθί και να ύπερασπίσουν
την τιμή τους ή να εκδικηθούν
μία προσβολή; “Εγώ τούλάκι-
στον δεν τόχω σκοπό ν' άκορ-
στέψω τό σπαθί μου πρίν έξο-
ντώσω τόν Ρωμαιοό, τόν υιό τού
Μοντέγκι. Είνε θρασύς. “Ο τρό-
πος πού περπατάει, τό ύφος
πού παίρνει όταν κυττάζι, μού
φουντώνουν τό αίμα. Κάθε δέξμ
μα του είνε και μία προσβολή.
“Επειτα...

“Ο Θεοβάλλος σταμάτησε ά-
πότομα την φράση πού σαν να
μην ήθελε να προχωρήσθ.
— “Επειτα; ρώτησε με κάποιο
έλαφρό τρόπο σπ' φωνή ή άρ-
χόντισσα Καπουλέτι...
— “Επειτα... νομίζε πως μπο-
ρεί να άλκύνει. Κάνει τόν ιπ-
πότη. Προσφέρει με τό στανίδι
της ύπερσείας του σε κυρίες
πού δεν τού τις ζητήσαν ποτέ.
“Η Βερβώνη Ροζαλίνα...
— “Η μηνησί σου;
— Μάλιστα : ή χαριτωμένη
μνηστή μου, μού διηγήθηκε σή
μερα τό άπόγευμα κάποιαν ι-
στορίαν — κατά την γνώμην
μου κάπως φανταστική—πού
κνει όμως ότι οι κυρίες και ή
διατέρας ή δαρόνη Ροζαλίνα
έβλεπουν με πολύ καλό μάτι
τόν μυρμώμενον αυτόν έρωτά.
Λίπο πού μόνη του φροντίδα
έχει τό κτενίσμα τών μαλλιών
του. Μά αυτό κατοπιά άνυ-
πόφορο!

— Και τί σου είπε ή τριχορι-
τωμένη Ροζαλίνα μας;
— Παραμύθια! Παραμύθια ά-
μας, πού μαρτυρούν ότι ό κύ-
ριος αυτός τόλμησε να της ά-
ρεσθ. Αυτό είνε άρκέτο γιά να
μιν τόν άφισω να σφετερίζε-
ται γιά πολλόν καιρό άκόμα
τό φως και τό θάλλος τού ή-
λιου...
— Μά ή διαταγή! Η διαταγή
είνε κατηγόρητη!
— Είπα: Γιά έμάς, ευνενή ή
διαταγή είνε σαν να μην υπά-
ρη. Καί όρκίζομαι στην ίερή
λήννη της μητέρας μου — πού
ξέρете πως, την λάρτρα —
όρκίζομαι, λέω, στην λήννη της
πως θα τόν θάλω άπ' τη μέ-
ση τό νηρηγορώτερο. “Οποιο-
δήποτε τρόπο, “Όπου τόν συ-
ναντήσω θα τόν προκαλέσω.
Κι' άν άποφύγθ ή σταυρώσθ
τό σπαθί τού μαζί μου, θα τού
στείλω από μακριά στην πύ-
λη τό στίλετο μου.

— Μά αυτό θα είνε σαν... δο-
λοφονία!

— Και τί μ' αυτό; Οι χαρα-
κτήρις πού δεν με ενδιφε-
ρουν.
“Ενα μόνο θέλω: Νά λείψθ
ό κοινός μας έχθρός από τη
μέση. “Όσο ζή κανείς μας, ού-
τε ό άναγνώστης μου θείος, δεν
είνε σίγουρος γιά τη ζωή του.
Πρέπει να έξοντώθ ό Ρωμαιοός
και θα έξοντώθ.

“Η άρχοντισσα Καπουλέτι ά-
πέρυγε ν' άπαντήσθ. “Από τό
τρέμμα άκούω τὰ κελίεν της
ό Θεοβάλλος, κατάλοβε πως εί-
σε πετχίε τό στόμα. “Ο φόβος
γιά τη ζωή τού άντρός της ή-
ταν τόσος πού ή φωνή καί τί-

ΕΥΡΩΠΗ = 19 =

Η ΣΑΒΑΝΑ ΜΑΣ

ΜΕΖΕΔΑΚΙΑ

— Έλα δω, παιδί μου, σκέτο
θά το πιά το κρασί; Δεν θά μου
δώσης κανένα ...μεζεδάκι;
— Μεθ' είναι αδύνατο, κύριε...
Τά μεζεδάκια μου απόψε είναι
γι' άλλους!

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

ΕΒΓΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ

Περιπατούσα δλομόνογος επάνω στην κρύα α-
σφαλτο, τουρτουρίζοντας όσο σκεπτόμουν την...
κρύα καρδιά σου.
Ένα ρολόι γύπαγε την ώρα και η καρδιά
μου πρόσμενε πότε νάρθη ή ώρα να σε δω.
Και σε είδα! Σε είδα πού να μη σ' έβλεπα!...
Ήσουν σκυμμένη στο παραθύρι και πιπύλαγες
ένα ξυλαράκι από Ε. Β. Γ. Α.

Ο ΠΕΖΟΣ

ΠΡΩΤΟ

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

ΑΓΙΤΑΡΑ. — "Αν είστε γυναίκα, μαλακίστε την
ποιότητα και την ιδιότητα της καρδιάς σας. "Αν είστε
άνδρας; Θού κύριε φυλάκην τὸ στόματί μου!..."

ΠΑΓΟΣ. — "Αν διειρευθίτε πάγον εις ποσότητα α-
ποφύγετε να διαλύεστε. Μο'λ - Πολύ... "Εν ένατις πε-
ριπτώσει φορέσατε... κομπανιτίνα διαβάζοντας Γεωργί-
ον Οικονομίδην!... (Είν' ο μόνος γιά... διαβάσει!)

ΡΕΤΣΙΝΟΛΑΔΟ. — "Αν -δ μη γένοιτο! — δήτη κ-
τι παρίστετε ρετινολάδο, αυτό σημαίνει ότι είστε... φάν-
της! Διότι ως γνωστόν αυτό τὰ πράγματα ἀλλοιοσχε-
τίζονται!

ΦΑΚΕΣ. — "Αν διειρευθίτε φακή, θά πῇ ἡ εἶδος
παλληκαρίας! Και μόλις τῆς... φακῆς!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

ΤΣΟΥΓΚΡΙΣΜΑΤΑ

*Αγαπημένη μου Μαριώ
τά έκανες... κομπανιτίνα
και πάλι στην 'Ανάσταση
και θά σ' αφήσω... ρέστη.
"Ηκασες κόρτε πᾶ να πῇ
χωρίς αἶδα, χωρίς ντροπή
τὴν ὥρα ποὺ μὲνέ ο παπᾶς
καὶ τὸ Χριστὸς 'Ανέστη!

Στὸν ψάλτη τὸν ἀριστερό
ἤρηνες βλέμμα φιλογερό
κι' αὐτὸς δὲν ἤπαβε, θαρρῶ
Μαριώ να σὲ κορτάρη
κι' ἐγὼ σὰν Χριστιανὸς μαρὴ
βάσταγα ὁ βόλιος τὸ κερί
ἢ ἀλλοῦ, ὅπως λέγεσαι
κρατούσας καί... φαν' ἄρι!

Γι' αὐτὸ Μαριώ μου, αὐτὸ πῶς
ἀν θ' ἤλες ἀξιοπρεπῶς
νάσαι μαζί μου κάθισε
στὰ (κόκκινα) τ' αὐγά σου!
Μὴν... τὰ... τσουγκρίζουν
ἰντὸς

τριῶν λεπτῶν διά... παντὸς
μιά κι' εἶναι πιά τὸ... τσουγκρίσματα
λαμπράτικα καί...
λαμπράτικα καί...
Γεῖά σου!...

Αὐτὰ χωρίς κουσάμπουλο
Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ἀπ' τὸ Κορδαλιό!

Τῆς ἐβδομάδος τὰ συμβάντα
σ' αὐτὴ τῇ στήλῃ πάντα

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΠΑΣΧΑ

Καὶ πάλιν ἐωρτάσθηκε τοῦ Πάσχα ἡ γιορτὴ.
Χιλιάδες χεῖλ' ἔψαλλαν παντοῦ «Χριστὸς Ἀνέστη».
Τὰ θῆλα ἐπρόβαλλαν ντυμένα... ἀσσορεὶ
ἡμίγυμνα τούτεστι

Καὶ πάλιν ψῆθηκεν ἀμνός, παχὺς ἢ ἀχαμνός,
ἐκτὸς ἀν ὁ ἀμνός
ἐσχάτως ἐκδικούμενος τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων
μὲ μιά... ἀθῶον κουτσουλιά τὸς ἀφῆσε στὸν τόπον.
Τὸ Πάσχα ἐωρτάσθηκε καὶ φέτος ὅπως πρῶτα
πλὴν δίχως βαρελότητα.
Διότι εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ραδιοφωνίας
οἱ κρότοι μεταδίδονται ἐκ τῆς Ἰαπωνίας
ἀθροὶ μετὰ φόνων,
διὰ τῶν ραδιοφόνων.

ΛΑΜΠΡΙΑΤΙΚΑ

Ὁ μεθυσμένος. — Περίεργο! Ὁ-
λα τὰ σπῖτια περνοῦνε ἀπὸ μπῆρος
μου καὶ τὸ δικό μου ἀκόμα νὰ
περάσῃ... Καὶ θά μὲ περιμένῃ κι'
ἡ γυναίκα μου νὰ πούμε κανένα
ποτήρι, βροδιά πού ναι ἀπόψε...

ΝΤΕ-ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΑΝ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Σὲ εἶδα γτὲς τ' ἀπόγνωμα
σὲ εἶδα γτὲς τὸ δειλὸ
πὸ ἀναμμένη ἡσούνα
σὸν τὸ... σβυστὸ κατήλ'
Μέσ' στὸ στενὸ τὸ τραβᾶσαι
καμπόσοι νεαροὶ
Κι' ἐγὼ τῆς Ἀναστάσεως
κρατούσας τὸ κερί!

Α. ΚΕΡΟ-ΦΥΛΑΣ

ΠΡΩΤΟ

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Οἱ Ξένοι μοῦ πῆραν τὸν... «Κακὸ πρόμα»
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Ἡ «Εστία» εἶναι ἐφημερίς μὲ κύριον
ΚΥΡΟΣ Ι

— Κάποτε εἶχα μιά... «Ιδέα».

ΜΕΛΑΣ

— Πάσχα ἀπὸ... ταινίας.

Α. ΒΩΤΗΣ

— Ἀβρόχους ποσὶν

ΜΠΟΓΡΗΣ

— Ἐφέτος θά κάνω... «Σιλουέττα».

ΜΑΜΑΚΗΣ

— Ὁ «Χρόνος» δὲν εἶναι... γρήμα.

ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Ὁ «Χρόνος» δὲν εἶναι... γρήμα.

ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ, ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ, ΧΑΙΡΟ-
ΠΟΥΛΟΣ, ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΓΙΑΓΚΟ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Γιάγκο, αγαπή μου χρυσή
μὲ παρεξηγήσες κι' εἶπες...
Μὰ κι' ἀν κτυπούσα ἀπὸ καρδὴ
ἀκούγα τὸ τροπάρι!
Γιατὶ ὁ ψάλτης μὰ τὸ νὰ
θαυρεῖς προβάδισεν... ἀμάνε!
καὶ ξεπερνᾶς σὲ κουζῆν
τὸν... Μάρκο Βαμβακάρη!...

Καὶ τὸν κτυπούσα πού καὶ πού
ποῦ ἦτανε σὰν... ἀλεπού!
Ὅμως, ρέ Γιαγκο τοῦ λοιποῦ
κρύο οὔτε καὶ ζέστη
δὲν θά μοῦ κάνει, μὰ τὸ νὰ
τροπάρι 'πὲρ ἡ κι' ἀμάνε!
Κι' ἔλα νὰ κάνουμε μαζί
τάρας, Χριστὸς Ἀνέστη!

Εἶμαι δική σου πάντα ἐγὼ
καὶ πᾶρ κόκκινο αὐγὸ
(ὅταν σὲ βλέπω πὺς ριγᾶ...)·
κι' ἔλα νὰ τὰ... τσουγκρίσουμε!
Μὲ μαγειρίτσαν ἀγνήστη
μυζήτρα καὶ κοπανιστὴ
ρετσίνα θά... κοπανιστὴ
κι' ἀψιλοὶ θά γυρίσουμε!
Αὐτὰ λοιπὸν τὴν Πασχαλιά!
ἢ ΜΑΡΙΩ σου μὲ φιλά!

Μ. Π.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 36
ΠΑΣΧΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΦΑΝΕΡΙΑ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΩΝ
ΑΡΙΘ...

Η ΣΑΡΑΚΟΤΗ ΚΑΙ

ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟ !

— Τι παλνογύναικο κι' αυτή ή Κική...
Τής είχα πη ότι είχα έναν έραστή
και την παρεκάλεσα να τὸ κρατήσει μι-
στικό.
— Και αυτή ;
— Αυτή έκράτησε τὸν... έραστή !

«ΕΥΡΩΠΗ — ΣΙΝΕΜΟΝΤ»

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ὁ οὐρανὸς μας ἔγινε πολὺ μυστηριώδης
καὶ πότε εἶνε αἴθριος καὶ πότε θυελλώδης.
Τὴν μὴν ἡμέραν ὁ ἰδρὼς ὥσπερ Εὐρώτας τρέχει
κι' ἀμέσως, μετὰ δίωρον, ὡς καὶ... σαμάρια θρέχει.

Τὰς πλέον καταπληκτικὰς μὰς ἔφεραν εἰδήσεις
ἡ Δύσις.
Πὼς οἱ Βιεννέζοι κατ' αὐτὰς ἔβαλαν ὄλοι... νοὺν
καὶ δὲν αὐτοκτονοῦν.
Ἐνῶ εἰς τὴν Ἀθῆνα
αὐτοκτονοῦνε εἰκοσι, μονάχα μέ... κινίνα!

Μπαρούνης τις ὀνόματι μετὰ τοῦ Κατσουρέα
ἀμφότεροι παρέα
κι' ἀπλῶς διὰ λόγους πνεύματος
κάποιον Καποῦρο θούτηξαν ἐντὸς τοῦ... οἶνονπνεύμα-
(τος)
φωτιά κατόπιν τοῦβαλαν με φλόγα τεραστία
νὰ δείξουν ὅτι κάνουνε... σπιρτόζικα ἀστεία!

Ἡ Γκρέττα Γκάρμπο ἡ γόησσα
παρ' ὅλα τῆς τὰ πάθη
θαδίζει μέσα, ὀλίσις,
στῆς Ἀφρικῆς τὰ θάθη,
ὅπου ἐδήλωσερητὼς στὼν θαυμαστὼν τὴν... ἄμμον
ἐν συντομίᾳ πάση,
ὅτι δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ συνδεθῇ με γάμον
κι' ἴσως γιὰ πάντα μείνῃ ἐκεῖ εἰς τὰ... παρθένια
(δάση!)
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Πές μου, ἀγάπη μου Μαριῶ
μ' αὐτὸν ποὺ ἦρθ' ἀπ' τὸ χωριὸ
γλεντήσατε; τὰ σπάσατε;
τὰ κάνατε ομπάρλια ;
Ἦπιας σαμπάνια γαλλικὴ
τὸ Σάββατο, τὴν Κυριακὴ,
Εἶχες μεζὲ φασιανούς,
ἢ μονάχα... στραγάλια ;

Πήγατε τσάρκα με ταξί;
Περάσατ' ὥρες μεταξὺ
ντάνσιγκ, σινε καὶ ρεστωρὰν
Ἀθῆνας καὶ... Περίχωρα;
Ἐξετρελλάθηκε ὁ χαζὸς
ἀπὸ τὴ γύμνια τῆς Ζωζῶς
σὰν πήγατε στὰ καμπαρέ
ποὺν' στὸ γυμνὸ... εὐρύχωρα;

Τὸν γύρισε στὴν Κηφισιά,
πῆρε ἀέρα καὶ δροσιὰ
ἀπὸ Γλυφάδα, Χολαργὸ,
Χαλάνδρι, Καλλιθέα;
Κι' ἐγὼ, πὼς νὰ στὸ πῶ Μαριῶ,
σὰν ἦρθ' αὐτὸς ἀπ' τὸ χωριὸ
πῆγα καὶ παραθέρισα
λίγο στὴν... Κερατέα!

Αὐτὰ, χωρὶς κουτοσομπολιό
Ὁ Γ ι ά γ κ ο ς, ἀπ' τὸ Κορδελλιό

Τῆς ἐβδομάδος τὰ συμβάντα
σ' αὐτὴ τὴ στήλη πάντα.

ΜΕΤΑ ΒΑΪΩΝ

Μετὰ κλάδων καὶ θαίων —ὅπως τὸ Χριστὸ πρὶν χρόνια
ὑποδέχεται καθέναν— ἔτσι ἀπλῶς καὶ χάριν... γούστου
ὑποδέχεται ἡ Πάρνης στὶς κορφές τῆς πάλι... χιόνια
ποῦ, ὡς φαίνεται, θὰ μείνουν μέχρι τὰς ἀρχάς... Αὐγούστου!
Κι' ἔτσι οἱ κορφές Ἀτθίδες, σὰν ζεσταίνονται στὸ Ἄστυ
θὰ πηγαίνουν πρὸς τὸ χιόνι πῶχουν τῆς δροσιᾶς... δυνάστη!
Καὶ κεῖ πάνω τὸ κορμὶ τῆς κάθε μιά θὰ ἐξασκή
κι' ἄν... μαγιῶ θὰ κἀνῃ σκί!
Κι' ἔτσι, χάρι καὶ στὸ χιόνι, ὁ καθεὶς ἀληθινὰ
θὲ νὰ πάρῃ τὰ... θουνά!

Μετὰ κλάδων καὶ θαίων ὑποδέχεται κι' ἡ Φύσις
τὸ λουλούδιμα τῶν δένδρων καὶ τῆς γῆς μας τίς θλαστήσεις.
Τ' ὀλοπράσινο ταπέττο τῶν σταχυῶν ποὺ μεγαλώνουν
γιὰ νὰ ποῦν σὰν ἔρθῃ ἡ ὥρα τ' «ῶ... σανὰ ἐν τοῖς Ὑψίστοις!»
ὑποδέχεται ἀκόμα τὰ πουλιά ποῦ... καμαρώνουν
σὰν τὸ δρόμο τους τοὺς κόβει ποῦ καὶ ποῦ... οὐρανοξύστης!
ὑποδέχεται ἡ Φύσις καὶ τὸ Μάιο με φούργια
Ποῦ ἐκτὸς ἀπὸ λουλούδια ποὺ μὰς φέρνει αὐτὸς... ἀνάποδα,
ὑποδέχεται με θάγια καὶ ἀκόμα τὰ καινούργια
τὰ ὑπομονετικά μας καὶ εὐγενικά... τετράποδα!

Μετὰ κλάδων καὶ θαίων καὶ ψυχῆς ἀναθρασμὸ
ὁ λαὸς τῶν Ἀθηναίων
θὰ ὑποδεχθῇ τὸν νέον
ποῦ ἀρχίζει ἐντὸς ὀλίγου Ραδιοφωνικὰ Σταθμοῦ,
ποῦ τῶν τραγουδιῶν θὰ κἀνῃ κάθε τόσο... ἐκτελέσεις!
Κι' ὄλοι οἱ Ἕλληνες γυρεύουν γιὰ νὰ καταλάβουν θέσεις
καὶ με μπόζα καὶ με νάζι στὶς πολλὰς τίς ἐκπομπές τους
θὰ μιλοῦν γιὰ τίς... πομπές τους!
Κι' ἔτσι ἡ Ρώμη καὶ ἡ Πράγα, Βουδαπέστη καὶ Παρίσι
θὰ μαθαίνουν κάθε τόσο νέα καταπληκτικά:
πὼς πιαστήκανε στὰ χέρια κάτω στὸ... Βατραχονῆσι,
πὼς ἡ Σταύραινα κορίτσι, στὸ Δουρνοῦτι, ἔχει γεννήσει
πὼς γιὰ μιὰ φορὰ οἱ Ἀτθίδες μίλησαν κι' ἑλληνικά.
Καὶ ἀκόμα θὰ μαθαίνῃ ἡ Λυὼν καὶ τὸ Παρί
πὼς... κουμπότρυπες ἀνοίγουν οἱ λεβέντες τοῦ Ψυρρή
σὰν τοὺς πιάσῃ τὸ μεράκι,
ποῦ γιὰ γλέντι ὄλοι πετᾶνε κάθε τόσο τὸ σάκκακι,
καὶ τὸ κέφι σὰν ἀνάψῃ
ἢ... διμούτσουνη θὰ κάψῃ
Κι' ἔτσι πιά οἱ ἐκπομπές μας, τοῦ Ψυρρή οἱ μουσικὲς
θᾶνε... ρ α δ ι ο φ ω ν ι κ έ ς !

Μετὰ κλάδων καὶ θαίων ἡ Ἀθῆνα, λένε, ὅλη
θὰ ὑποδεχθῇ τὴ Βέμπο ποὺ μὰς ἔρχετ' ἀπ' τὴν Πόλη
γιὰ νὰ δῇ τὸ φιλμ ποὺ παίζει καὶ ποὺ πρωταγωνιστεῖ
(με σενάριο τοῦ Μπόγγρη καὶ με μουσικὴ Γιαννίδη
ποῦ ἀσφαλῶς θὰ ξέρετε ἥδη)
πὼς στὴν Αἴγυπτο πρὶν μῆνες ἔχει ὥραια «γυριστῇ».
Καὶ με θάγια... κάρρα δέκα (Πήγασσος θὰ τὰ κυλᾷ)
λὲν πὼς θὰ δεξιωθοῦνε καὶ τὸ Γιώργη Τσουκαλά,
γιὰ τοὺς νέους του τοὺς στίχους πῶχουν τίτλον «Ἐλντοράδο».
(Ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ Γιώργης, στὴ συμβία τὰ κουβάλησε
καὶ τῆς εἶπε καὶ τῆς... λάλησε:
— Κράτησε αὐτὰ τὰ θάγια νὰ τὰ κάνουμε... σπιφάδο!

Μετὰ κλάδων καὶ θαίων — κόσμε κύτταξε καὶ βλέπε —
θὰ ὑποδεχθῇ ὁ κόσμος καὶ τὸ θῆασο Γκιουζέπε,
ποῦ στὸ «Περροκέ» θὰ παίξῃ με ρεθὺ Ἀντώνη Βώττη
κι' ἀσφαλῶς θὰ ἔρθῃ πρώτη...

Λένε πὼς θὰ ξεχωρίξῃ ἀπ' τίς ἄλλες, συμπολίται,
μὰ κι' ἂν «Περροκέ» τὸ λένε τίποτα δὲ θὰ μιμῆται!
Θὰ ὑποδεχθῇ, ὡς λένε, κι' ὁ Χαϊρόπουλος ὁ Χρήστος
6—7 μαέστρους ξένους δίχως νὰ ξεδάψῃ... φράγκο,
νὰ τοὺς μάθῃ νὰ τονίζουν τὰ λιμπρέττα εὐχαρίστως
ὅπως ἔμαθε, νὰ ποῦμε, καὶ τόν... Ἐντουάρντο Μπιάνκο!

Μετὰ κλάδων καὶ θαίων ὑποδέχονται ὄλοι... Ὡστε
καὶ οἱ... ὑπομονετικοὶ μας ὑποδέχονται ἀναγνώστη
τὴν παρούσα μας τὴ στήλῃ ὅπου νὰ γελῶν τοὺς κάνει
με θαίων τό... κοτσάνι!

Ο ΣΑΤΑΝ

ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΤΟΥ !

— Τι ἄθλιος καιρός. Ἀπ' τὸ πρωὶ ὄλο
ἰρέχει. Καὶ ἡ γυναῖκα μου ἐδῆκε χω-
ρίς ὀμπρέλλα.
— Δὲν εἶνε σπουδαῖο καὶ μὲνε... θὰ
μῆ σὲ κανένα μαγαζί.
— Αὐτὸ ἀκριβῶς με τρομάζει.

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΑΦΝΟΛΟΓΙΑ

Τελειώνει ἡ Σαρακοστή, τὸ πνεῦμα παραδίδει
καὶ ἡδὴ
μένει μονάχα ἡ Κυριακὴ ἡμέρα τῶν Βαΐων,
γεροντοκόρη... ἔορτῃ ἀμέτρητων Μαΐων,
καθ' ἣν ὄλοι οἱ Ἕλληνες αὐτοὶ ποὺ διαπρέπουν,
δάφνες ἀράδα δρέπουν.
Γιορτάζει ὁ Χαϊρόπουλος... πανύψηλος Λαλάκης
ὅστις, ὡς γνωστὸν, πολλάκις
ἔδρεψε καὶ δρέπει δάφνας, λόγῳ μουσικῆς ἀρίστης
καὶ οἱ φίλοι τοῦ φωνάζουν: Ὡ... σανὰ! Ὁ ἐν τοῖς...
ὕψιστοις!!!

Δρέπουν δάφνες οἱ... ντιζέξ καὶ κάθε Ἕλληνας ἄδων
γιὰ νὰ τίς... καταθέσουν εἰς... λαγῶν σπιφάδον!!
Ἐπίσης κι' ἡ... δαφνοστεφῆς συγγραφικὴ θυάδα
γιὰ τὰ «μπάμ-μποῦμ» ποὺ ἔγραψε τὴν ἄλλην «Ε-
(δομάδα».

Κι' οἱ ποιηταὶ ποὺ ἐργάζονται με ρίμες καὶ κανόνες
καὶ εἶνε οἱ στίχοι των πικροὶ κι' ἐνίοτε στ(ρ)ιφ(ν)οὶ
δάφνες κι' ἐκεῖνοι δρέπουν, ἀπέραντους δαφνώνας
ὥσπου νὰ φτάσουν, δρέποντας, μιὰ μέρα στὸ... Δ α -
(φ ν ι !)

Μόνον ὁ κύριος Μελάς δὲν δρέπει, οὔτε δρέπεται
ἀλλ' οὔτε καὶ ἐν-δρέπεται!

Καὶ ὁ Δαμθέργης ὕστατος τοῦ δρέπειν τὴν παρὰ-
(δοσιν)

μένει ἔσσει πιστὸς
διότι δάφνες ἔκοθε —συμφώνως με μιὰ διάδοσιν—
ὅταν στὰ Ἱεροσόλυμα ἐμπήκεν ὁ... Χριστὸς !!!
ΜΟΥΛ - ΠΟΥΛ

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΓΙΑΓΚΟ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Γιαγκο, ἀγόρι μου χρυσὸ
αὐτὸς εἶν' ὥμο καὶ μισὸ
καὶ θὰ σοῦ πῶ χωρὶς ντροπῆς
καὶ τὴν ἀλήθειαν πᾶσα
δυσὸ μέρες ποῦμαστε μαζί
παντοῦ με πῆγαίνε... πεζῇ
καὶ ὅπως ἐσκηρίθωσα
εἶν' ἀπ' τὴ... Μαλακάσα!

Γιατί, ἀγάπη μου χρυσή,
ὄλο... μαρίδα καὶ κρασί
ταβέρνας τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς
καὶ ποῦ νὰ ὄης Γλυφάδα!
Δούλευε... Ζάππειο κι' αὐτὸς
Ἀκρόπολις, Λυκαβηττός,
Ὅλο πανγκάκι! Ἐπειτα:
Τρώγαμε... φασολάδα!...

Με πῆγαίνε σὲ καφενὲ
κι' ἐκεῖ, ρε Γιαγκο, μὰ τὸ ναὶ
τοῦ πλήρωνα καὶ... ρεφενέ!
—Κ' ἦταν σὰν... παλποτήγανο!—
Δὲν τὴν ξανάπαθα ποτὲ
γι' αὐτὸ καὶ τέτοιοι θαυμάσαι
ρὲ ξερκισμένοι, Γιαγκο μου,
ἀς εἶν' με τόν... ἀπήγανο!...
Αὐτὰ... γι' αὐτὸν ἀπ' τὸ χωριὸ
ἢ ἐπανερχόμενῃ ΜΑΡΙΩ.

